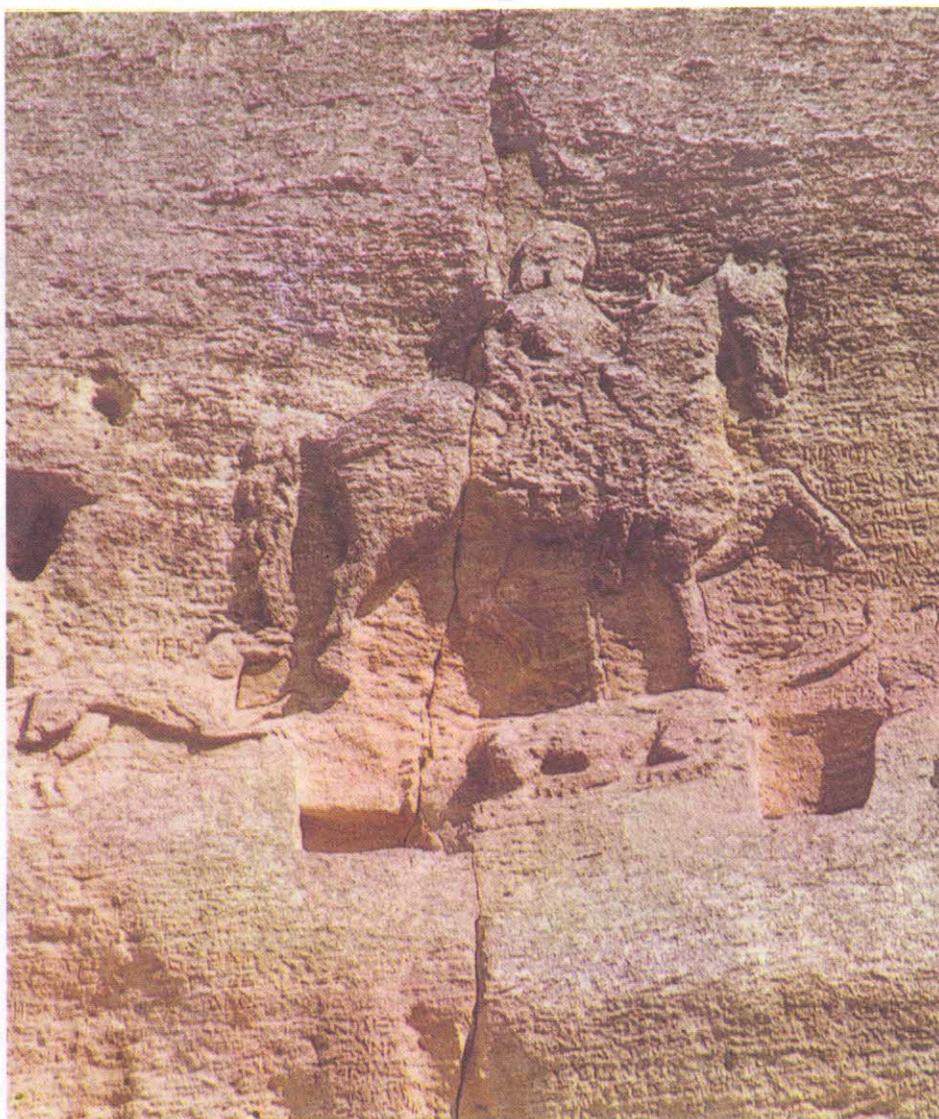

БОРБА®

Мадарски конникъ

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

FEBRUARY, 1998

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ – СВЕТИ СИНОД

ІС ХС СОФИЙСКИ МИТРОПОЛИТ
NI KA ИНОКЕНТИЙ

1504 София, бул. "Васил Левски" 108, тел./факс: (02) 46 81 79

До редакционния комитетъ
на списание „Борба“

Уважаеми господа,

Отъ името на ръководния органъ
на Софийска епархия - Софийския
епархийски съветъ, и отъ наше име,
благопожелаваме на читателитѣ на
списанието успешна и плодотворна
година.

Смирено просимъ Вседържителя
Бога, въ властта на Когото про-
мислително сж времената, сждбинитѣ
и годинитѣ, да благослови и занеп-
редъ плодоносни години за списание
„Борба“!

Съ благословение,

† Софийски митрополитъ:

Инокентий

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — основателъ
+ Д-ръ Георги Паприковъ — редакторъ

Редактура Комитетъ

Година 47, брой 1

Книжка сто двадесетъ и седма

Февруари 1998

Централниятъ Управителенъ съветъ на Българския Националенъ Фронтъ (Инк) Чикаго САЩ, заедно съ Представителството си въ България поздравяватъ хилядитѣ си последователи и читатели на списание „Борба“, като им честитятъ

Рождество Христово

и

Новата 1998 година,

съ пожелания за здраве и възра въ победата на демокрацията въ България!

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Почетенъ председателъ на Б.Н.Ф.

Ние нѣмаме изборъ!

Наблюдавайки развоя на събитията въ България, виждайки какво става въ страната, ние не сме сериозно загрижени, но ние сме алармирани.

Съ една невиджана безскрупулностъ и хищностъ се вихри и засилва всеки день повече и повече **организираната престъпностъ**, която прониква навсѣкѣде, установява контролъ върху предприятията, налага монополъ въ други отрасли на стопанския животъ и е на пътъ да създаде „държава въ държавата“!

Правителството на ОДС, което пое управлението следъ изборитѣ презъ априлъ 1997 г. за единъ периодъ по-малкъ отъ година време, можа да овладѣе положението, въпреки наследената от кому-

нистическото управление тотална икономическа катастрофа. Успѣ да осигури на гражданитѣ едно по-леко отколкото миналата година прекарване на зимата. Пенсиитѣ и заплатитѣ се увеличиха и хората по-леко отколкото миналата година ще могатъ да задоволятъ жизненитѣ си нужди. Възстановени бѣха името, престижътъ и кредитътъ на България въ чужбина, получихме редица помощи, склѹчиха се благоприятни търговски споразумения, чужди инвестиции почнаха да идватъ въ страната. Успѣшно се водятъ преговоритѣ за приемането ни въ Европейския съюзъ и НАТО. Освенъ това редица други мероприятия сж въ ходъ и се очертаватъ добри перспективи за бъдещето...

НО...!

Правителството е изправено предъ опасността да бжде компрометирано, постигнатото провалено, перспективитѣ за бждещето проиграни.

Пирамидни фараони-престѣпници се ширятъ изъ страната. Съ примамливи и лѣжливи обещания за голѣми лихви ограбватъ хиляди граждани-пенсионери и повечето бедни хора, които инвестиратъ всичко каквото иматъ, скѣтано съ надеждата да подобрятъ положението си, а изгубватъ събраното за цѣлъ животъ.

Банкери-мошенници пропилятъ спестяванията на други хиляди граждани, събирали цѣлъ животъ за „черни“ дни, раздаватъ паритѣ на така нареченитѣ „кредитни милионери“ - вътрешни хора, безъ никакво покритие, после обявяватъ фалитъ, задигатъ паритѣ и изчезватъ, обричайки спестителитѣ на мизерия.

Организираны мафиоти по стила на Коза Ностра отъ Сицилия и Аль Капоне отъ Чикаго, налагатъ контролъ върху търговцитѣ и дребнитѣ бизнесмени, ограбватъ труда им и ги разоряватъ.

Мултигрупъ си присвояватъ правото да се намесватъ въ прерогативитѣ на правителството и се опитватъ да го поставятъ въ зависимостъ отъ тѣхъ относно доставки отъ чужбина на природенъ газъ и други важни за държавата материали.

Организираны производители, разпространители и трафиканти на наркотически отрови, безчовечно преобрѣщатъ хиляди млади хора въ умствени инвалиди за пари, подкопавайки бждещето на нацията ни.

Организираны фалшификатори на чужда валута, паспорти и всѣкакви официални документи трупатъ пари, ощетѣватъ всѣкиго до когото се докоснатъ и уронватъ престижа на държавата.

Менте строители на апартаменти започватъ строежи, продаватъ - на книга, апартаментитѣ, обиратъ хиляди граждани отделили отъ залька си всеки день, за да могатъ да иматъ единъ день свой домъ, и изчезватъ, оставяйки ги на улицата.

Бандитски организираны въорѣжени групи, имащи дори и земеделски машини, нападатъ селата, женатъ и ограбватъ труда на нашия селянинъ, крадатъ добитѣка му и го оставятъ съ празенъ хамбаръ презъ зимата, гладенъ. Други такива бандитски групи нападатъ автобуси и влакове, тормозятъ пѣтницитѣ и ги ограбватъ.

Организираны групи на платени убийци предлагатъ услугитѣ си и застрелватъ посрѣдъ бѣлъ день на улицата хора, обречени отъ мафиотитѣ или мултигрупитѣ, конкуренти или държавници.

Накрая, следъ като бждатъ натрупани и изнесени въ чужбина милиарди откраднати пари, босовитѣ отъ организираната престѣпностъ напушатъ

страната, настаняватъ се нѣкъде на хубави мѣста по свѣта и заживѣватъ охолно, необезпокоявани, а оставенитѣ отъ тѣхъ приемници повтарятъ сжщата история и край нѣма.

Правителството и органитѣ на властта, в рамките на законитѣ, въ които сж поставени да действуватъ, правятъ възможното, но резултати нѣма. Ясно е, че при сегашната прокурорска и сждебна форма на действие, при сегашните условия, при които действуватъ органитѣ на МВР и при сегашния наказателенъ кодексъ, не може да се спре ходътъ на организираната престѣпностъ.

Една държава, въ която такива неща сжществуватъ, и тя не може да се справи съ тѣхъ, такава държава не може да очаква да бжде квалифицирана като правова държава по стандарта на Европейските страни, и не може да се надява да бжде приета за членъ на Европейското общество.

Ние нѣмаме изборъ!

Решителни, най-решителни, дори ако се наложи и крути мерки трѣбва да се взематъ, но ходътъ на организираната престѣпностъ трѣбва да спре!

Недавна, всички вестници въ България го публикуваха, единъ отъ големитѣ шефове на Мултигрупъ се оплака, че министъръ-председателътъ го билъ заплашилъ съ война. Ние не знаемъ дали министъръ-председателътъ е отпразилъ такова заплашване, но ние сме на мнение, че:

Крайно време е, наистина, правителството да обяви война на организираната престѣпностъ.

Крайно време е да се дадатъ изключителни и широки права на органитѣ на МВР въ борбата срещу организираната престѣпностъ.

Крайно време е да се установи къса и бърза прокурорска и сждебна процедура за дѣлата, свързани съ прояви и действия на организираната престѣпностъ.

Крайно време е да се възстанови смъртното наказание за виновниците отъ организираната престѣпностъ.

Крайно време е криещитѣ се въ чужбина босове отъ организираната престѣпностъ да бждатъ доведени въ България и изправени предъ сжда чрезъ Интерполъ, по споразумения за екстрадация или, ако нѣма други възможности, чрезъ доброволци - групи командоси, но доведени въ България и изправени предъ сжда.

Крайно време е да се предприематъ всички средства, но откраднатитѣ и изнесени въ чужбина милиарди да се върнатъ въ страната.

Ние нѣмаме изборъ!

За доброто и бждещето на народа ни и на България, съ всички средства, на всѣка цена, безъ отлагане, сега, тая година, ние трѣбва да се справимъ съ организираната престѣпностъ.

До
Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ председателъ на БНФ (Инк), Чикаго, САЩ
ул. „Санъ Стефано“ 18, Шумень

Уважаеми д-ръ Иванъ Дочевъ

Централниятъ управителенъ съветъ на БНФ (Инк), Чикаго, САЩ и Представителството въ България Ви поздравяватъ съ деветдесетъ и втория Ви рожденъ день и Ви пожелаватъ здраве и дълъгъ животъ, за да тържествуватъ заедно съ насъ пълната победа на демократичнитъ принципи въ обновената ни политически и социално Родина.

*По пълномощия на ЦУС на БНФ и
Представителството въ България
(Г. Спасовъ)*

Д-ръ Иванъ Дочевъ на 92 години

На 7 януари 1998 г. д-ръ Дочевъ отпразднува деветдесетъ и втория си рожденъ день.

Иванъ Дочевъ излъзе на политическата сцена въ България презъ 1930-1931 г. като единъ отъ основателитъ на Българскитъ Национални Легиони и тѣхень водачъ.

По това време комуниститъ, субсидирани отъ Москва, предприеха голѣма акция за комунизирание на българската младежъ и отъ тамъ заграване на властта. Легионитъ издигнаха високо националнитъ идеи, сразиха комуниститъ и осуетиха плановетъ имъ всрѣдъ младежта.

Политическиятъ животъ въ България отново бѣше разтресенъ съ Звенаро-Пладнярския превратъ отъ май 1934 г., когато правителството суспендира Конституцията и направи опитъ да детронира Царь Борис III. Иванъ Дочевъ като водачъ на Националнитъ Легиони по това време и председателъ на БНСС излъзе съ манифестъ противъ превратаджиитъ и застана начело на опозицията за сваляне на Звенаро-Пладнярското правителство. Той бѣ интерниранъ въ Държ Дере и после осъденъ на една година затворъ, обаче Звенаро-Пладнярското правителство бе свалено презъ 1935 г.

Презъ 1936 г. Иванъ Дочевъ публикува своята книга „Кои сме и за какво се боримъ“. Тази книга и редактиранитъ отъ него боевъ органъ на легионеритъ в-къ „Преломъ“ и списание „Идеи и дѣла“ чертаеха идейния пѣтъ на легионерското движение.

Иванъ Дочевъ бѣше първиятъ кметъ на гр. Силистра, родния градъ на майка му, следъ като градътъ бѣше върнатъ на България презъ 1940 г. Въ две години той възстанови града, изоставенъ презъ време на двадесетъ годишната румънска окупация и бѣ провъзгласенъ за почетенъ гражданинъ на Силистра.

През 1934/44 г. до 9.9.1944, той бѣше главенъ секретаръ на Съюза на Земеделскитъ стопани - собственицитъ на земята, които водеха борба въ защита собствеността на земята си.

Иванъ Дочевъ напусна България следъ 9.9.1944 г., когато Съветската армия окупира България и комуниститъ узурпираха властта. През 1945 г. комунистическиятъ „народенъ сѣдъ“ го осъди задочно на смъртъ.

Като емигрантъ въ Германия освенъ дейността, която развиваше той следваше въ университета Хайделбергъ и презъ 1948 г. завърши съ титлата Докторъ по правото.

Като емигрантъ въ Австрия и Германия той започна издаването на първото българско емигрантско антикомунистическо списание „България“, което даде идеята за основаването на Националния Фронтъ, на който той бѣше единъ отъ основателитъ, 35 години Председателъ и понастоящемъ неговъ Почетенъ Председателъ.

Презъ 1951 г. той емигрира въ Канада, гдето засили дейността на Националния Фронтъ и започна издаването на списание „Борба“, което излиза и до сега.

Комунистическото правителство на България, чрезъ своитъ агенти въ чужбина направи всичко възможно да попречи д-ръ Дочевъ да емигрира въ САЩ и успѣ да забави това съ 15 години. След като обаче се установи, че всички обвинения противъ него за фашизъмъ, антисемитизъмъ и пр. сж лъжи, той пристигна въ Ню Йоркъ презъ 1964 г.

Въ Америка д-ръ Иванъ Дочевъ засили организацията, създаде много връзки съ американски официални лица и спечели приятели за каузата на българския народъ.

Като резултатъ на неговата популярностъ и дейностъ д-ръ Дочевъ бѣ избранъ за председателъ на Комитета на Поробенитъ отъ Комунизма Народи въ Ню Йоркъ и Антиболшевишкия Блокъ на Народитъ въ Америка. Д-ръ Дочевъ бѣше зачетенъ и много пѣти каненъ въ Бѣлия Домъ на приеми като представителъ на Поробенитъ отъ Комунизма Народи и Националния Фронтъ. Тамъ той има възможностъ да се срещне съ Американскитъ президенти Ричардъ Никсонъ, Джералд Фордъ, Роналдъ Рейгънъ и Джордж Бушъ.

През време на емигрантството си д-ръ Дочевъ публикува четири книги, описващи положението на България и българския народъ подъ комунистическия режимъ и борбата на емиграцията въ подкрепа на бореция се за свободата си народъ. Последната му книга „Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България“ бѣ публикувана презъ 1995 г. въ България и се намира въ много библиотеки въ страната. Отъ тази книга всѣки може да научи истината за насъ и нашата дейностъ, и за лъжитъ и фабрикуванитъ отъ комуниститъ обвинения противъ насъ.

Презъ 1982 г. д-ръ Дочевъ бе награденъ отъ Н.В. Царь Симеонъ II съ Ордена „Св. Александъръ“ първа степенъ за „Половинъ вѣкъ служба на народъ и Родина“. Д-ръ Дочевъ е награденъ съ златния орденъ на БНФ „За свободата на България“ и много други награди отъ разнитъ национални организации на поробенитъ отъ комунизма народи.

Ние поздравяваме д-ръ Дочевъ по случай неговия деветдесетъ и втори рожденъ день и му пожелаваме дълъгъ животъ и здраве, за да може да види извоюването на пълна победа надъ комунизма, на което той посвети цѣлия си животъ.

БНФ

Пътът на България минава през София

След повече от осем години романтиката, обхванала българското общество, среща лицето на една нерадостна и трудна действителност. Така както е невъзможно раждане без болки, невъзможно е и възстановяване из пепелищата на комунистическата разруха без изпитания, труд, усилия и силен дух. Като че ли вървее настоящата действителност, дълбоко вънтра на българското общество се крие под различни форми надеждата, че икономическите и политически проблеми могат да бъдат решени с чужда помощ. Съвдешната пръчка на огромни финансови инжекции и готово привнесени схеми или пък съвдешното вънтра или онази световна организация.

Трбва да бъде ясно на всеки - от обикновения гражданин до отговорните ръководители, че вънвременната икономика няма подаяния. За всичко скъпо се плаща. Никой няма да си мръдне пръста, ако няма реална изгода от помощта, която предлага. Никой няма да инвестира дори един грош, ако няма възможностите и преценените рискови условия за съответни печалби. Това е основата, алфата и омегата на западното стопанство. Вънвременната свет има стотици държави, чакащи инвестиции. Инвеститорът избира тези, които предлагат най-добри условия. А какво предлага нашата страна? - Едно неуредено летище, създаващо първите впечатления на третокласна държава, замърсена столица, паркирани неугледно коли по улици и тротоари, невъзпитани обноси между хората, антична телефонна система и много други. Като добавка - високи данъци, липса на ефективно правосъдие, и гаранция за личната сигурност, класическа комунистическа бюрокрация.

Това сж малко от нещата, за отстраняването на които не сж необходими инвестиции и чужди помощи - необходимо е съзнание, национална гордост и вънтра вън собствените сили!

Трбва да се обърнем към възможностите вънтра вън страната, към разрешаване на проблемите, които отблъскват чужденците. Трбва да се върнем към българското земеделие вън нормални релси. Връщането на земята и към земята ще доведе до падане на цените на земеделските продукти и ще направи излишен вноса от чужбина на зърно, масло, плодове, дори месо и сирене.

Хайде да си го кажем направо, скъпи сънародници - никой няма да ни помогне, ако не си помогнем сами. Не веднаж и не за първи път е казвано, но сега, когато болшинството от българите срещат предателската политика на бившите комунисти, които отново започнаха да защитават руските интереси, всеки, за когото е скъпо българското име, трбва да се противопостави съвдешно на инерцията от близкото минало и да изясни сам на себе си пътя на Родината, - а той е единствено през нейната столица и чрез светлата на всеки един от насъ.

„Борба“

Дянко Марковъ

България - 1998 година Опасностите, които ни застрашаватъ

Годината която отмина - напрегната и на моменти драматична - бж увенчана съ решителен и най-вероятно необратим поврат към доброто. Комунистическият „производни“ напуснаха институциите на върховната изпълнителна власт - може би завинаги. „Дъното“ на разрухата, достигнато вън месеците януари-февруари, се оказа последното ниво на държавния сривъ. Започна подемът към „чистъ въздухъ“. Възкръсна надеждата у милиони съотечественици, че вън ходъ е истинско Възраждане - духовно и материално - на изтерзания ни народъ и опустошена държава.

Да не изреждаме постигнатото. То е изразено категорично и оптимистично от премиера Иванъ Костовъ вън лаконичната формулировка: „Рубиконътъ е преминалъ и връщане назадъ никога вече не ще има!“

Преодоляхме опасността от рекомунизация вън макрорамката на държавно ръководство и всеобща политическа и икономическа реформа, която е вън пълен ходъ. Положихме основите за приобщаване към Европейската общност и ценностната система на демокрацията и свободното стопанство.

Съзнаваме ли обаче опасностите, които ни

застрашаватъ като гържава, нация и историческа индивидуалностъ? Най-голъма опасностъ е, че затваряме очи предъ тѣхъ и с лъжовния инстинктъ на камилската птица като че ли смѣтаме, че бурята ще ни отминне, щом не съзираме злобещите облаци, които обхващатъ небето на бждните дни. Обемътъ на една статия не позволява детайлното имъ представяне. Но една обобщаваща схема може да включи необходимата информация, по която всѣки да премисли и дооформи становището си. Това е и целта, която сме си поставили.

I. Непосредствени заплахи отъ вътрешнополитически характеръ, чието превъзможване е възможно въ сравнително кратък периодъ.

1. Спагъ на общественото довѣрие въ управляващата партия-коалиция СДС-ОДС.

а) Трудноститѣ на икономическата реформа засѣгатъ предимно хората въ материално отношение подъ средното ниво; но тѣ сж и преобладаващата частъ отъ гласоподавателното тѣло.

б) Броятъ на инертните гласоподаватели, които нѣматъ мотивация за участие при евентуални избори, не намалява. Тукъ сж пенсионеритѣ, чието право на достоенъ залезъ никой не оспорва, но и никой не е въ състояние да осигури. Тукъ сж хилядитѣ болни, които трѣбва да избиратъ между лекарствата и хлѣба. Тукъ сж и младитѣ съ пориви къмъ по-високо образование и по-престижно мѣсто въ обществото, чиято житейска пролетъ стои предъ „затворени пжтища“. Въ условия на нарастнало влияние на лѣвитѣ сили (което не бива да се изключва), при намаленъ (а дори и при съхраненъ) брой поддръжници на СДС, абсолютното парламентарно мнозинство може да бжде изгубено и да се наложи широкъ управленски плурализъмъ - аморфенъ и неэффективенъ - с всички отрицателни послѣдствия отъ подобно принудително решение.

в) Поемането на изпълнителната власть от СДС-ОДС не доведе до очакванитѣ кадрови промѣни. Надеждитѣ на хиляди хора, поддръжници на СДС, бѣха попарени. Липсата на кадрова стратегия почиваща на професионални, но преди всичко и на морални критерии води неизбежно до загуба на довѣрие. „Какво стана? Комуниститѣ си стоятъ по мѣстата, а нашитѣ хора тичатъ да търсятъ работа и препитание!“ - тази оценка завладѣва умоветѣ на все повече хора. Съ пълно основание.

г) Моделътъ СДС-партия при запазване на коалицията въ формата на „съпридружени“ партии, утвърден на 9-та Национална конференция на СДС, се нуждае от сжществена преоценка и „ремонтъ“. Това не е за чудо, тъй като подобенъ моделъ е непознатъ за нашата политическа действителностъ. Недостатъчно ясниятъ статутъ, устно провеждани директиви и указания по мѣста, целящи отстраняването на „съпридруженитѣ“ и персоналнитѣ имъ представители отъ организационнитѣ структури на СДС, извеждане на преден планъ на лични мотиви въ общественитѣ взаимоотношения, внасятъ съперничество и вражда въ доскоро напълно солидарната ни общностъ.

2. Липса на воля за решителни действия, целящи преодоляване на комунистическото наследство.

а) Все още обществеността чака, но никой не ѝ дава информацията за външния дългъ, съ който комунистическиятъ режимъ зароби страната ни:

Кой, кога, колко и от кого получи милиардитѣ долари, съ които загуби България?

Кой, кога, колко и за какво употреби тия милиарди?

Отговорътъ на тия две групи елементарни въпроси вероятно ще прати задъ решеткитѣ не една финансово-спекулативна и хищна друкрака „акула“, а може да доведе и до чувствително намаление на външната ни задълженостъ.

б) Успехите на МВР въ разкриването и постепенното обуздаване на „изпълнителната престъпностъ“ не могатъ да компенсиратъ общественото разочарование отъ необяснимия фактъ, че все още нито единъ крупенъ представител на „организираната престъпностъ“ не е разобличенъ и поставенъ на мѣсто.

в) Средната комунистическа номенклатура въ най-важитѣ гържавни институции - войска, дипломатическо тѣло, финанси, външна и вътрешна търговия, култура и просвѣта, сждебна система - остава почти непокътната. По мѣстата си сж и лицата, които решаватъ непосредствено кадровитѣ въпроси. Основателно е питането, което тревожи хиляди хора: с тѣзи комунистически пранги ли ще се връщаме въ Европейската християнска цивилизация?

г) Улицы, училища, селища, корабитѣ на морския ни флотъ продължаватъ да носятъ имената на комунистически рушители и терористи.

д) Загърбваме полувековния периодъ на комунистически гнетъ и тотално господство. Слу-

жителитѣ и бранителитѣ на българската държавност въ знайтѣ си и незнайни гробове прогължаватъ да носятъ клеймото на присъдитѣ отъ античовешкия „народенъ сѣдъ“. Плахитѣ опити за нѣкакъв видъ „реабилитация“ се посрещатъ „на щикъ“ отъ противницитѣ или с нѣма инертностъ отъ „своитѣ“: „Оставетѣ, това е вече история“.

II. Заплахи отъ дълготраенъ политически и духовенъ характеръ

1. „Дамоклиевиятъ мечъ“ на демографския сривъ

В собствената си държава българскиятъ народъ е въ застрашителенъ антиприрастъ. Проблемътъ е особено тревоженъ, като имаме предвидъ, че въ рамкитѣ на този общъ демографски спадъ числеността на нѣкои етнически групи (въ абсолютно и относително изражение) нараства, докато общиятъ демографски сривъ е изключително за смѣтка на българската народностъ. В перспектива държавата ни е застрашена да се превърне въ многонационална общностъ, въ която относителниятъ дялъ на българитѣ постоянно ще намалява. Къмъ тази тревожна прогноза като прибавимъ и научно установения фактъ, че следъ преминаването на една критична точка процесътъ на демографския сривъ става катастрофаленъ, необратимъ, следва да се запитаме: ще станатъ ли нашите правнуци (ако още ги има) свидетели на изчезването на българската народностъ отъ историческото битие?

2. Заплахата да се превърнемъ въ икономически протекторатъ на южните ни съседи.

Осуществяването на икономическитѣ реформи неизбежно открива държавния ни „дворъ“ за нахлуване на капитали, технологии, хора отъ южнитѣ ни съседи, които сѣ далечъ предъ насъ не само по материални възможности, но и по отношение на евроинтеграционнитѣ процеси. Категорично противопоставяне на тия процеси не е възможно, а и не е нужно. Въпросътъ е тѣ да бѣдатъ контролирани отъ държавата по начинъ да не бѣде допуснато създаденото и създаваното у насъ да бѣде превърнато въ евтинъ придатъкъ на чужди икономически, финансови и политически формации, центрове и централи.

Изправени сме предъ сѣдбовенъ въпросъ: Ще оцелеемъ ли като нация и държава? Отговорътъ на този елементаренъ (по формулировката си) въпросъ е също тъй елементаренъ: оцеляването на българския народъ и държава зависи отъ въз-

раждането на българския национализъмъ.

Както въ всички критични моменти въ историческата ни сѣдба тъй и днесъ българскиятъ национализъмъ е спасителниятъ факторъ, който може да изведе България къмъ достойно мѣсто въ свѣта на цдвато столетие. Предъ него стоятъ нѣколко трудни, почти непосилни задачи:

1. **Възкресяване на националното самочувствие.** Въдъновителниятъ примеръ на историческия ни пѣтъ, богатитѣ душевни и духовни заложи на народа ни, работоспособността и дълвитостта на българина при благоприятни условия сѣ предпоставки за това Възкресение. Институциитѣ за национално възпитание - училище, църква, казарма трябва да осъзнаятъ дълга си и поематъ своя дълъ отъ отговорността за бѣдещето на нацията.

2. **Приобщаване на българитѣ въ чужбина къмъ националната сѣдба.** Тукъ е ролята на Българския Националенъ Фронтъ, който трѣбва да стане организиращиятъ центъръ на многохилядната ни емиграция.

3. **Отстояване на българската правда и достойнство на всѣко ниво и при всѣка възможностъ:** истината за борбитѣ на нашия народъ за свобода и обединение. Истината за епохата и дейците ѝ следъ Първата свѣтовна война. Истината за Македония; за участието на България въ Втората свѣтовна война; за спасяването на съотечествениците ни - евреи; за изкуственото, декретирано формиране отъ единния български народ, езикъ, сѣдба на двоитвена нация, езикъ, бѣдеще. Истината за полу-вѣковното комунистическо господство.

Изброеното (а то е само частъ отъ цѣлото) изискватъ колосална работа. Съ тази огромна задача се нагърби Българскиятъ Демократически Форумъ на своя IV-ти конгресъ. Тя е заложена въ решенията му, които са синтетична програма за национално Възраждане. Тя изисква преди всичко организационно разрастване, интензивна агитационна дейностъ въ духа на националната ни и социална идеология и близко взаимодействие съ братските загранични формации на БНФ.

БДФ и БНФ сѣ „челната стража“ на българския национализъмъ. И, както е въ военната стратегия, основната имъ задача е да разкриятъ мощта и заплахитѣ отъ страна на противника, за да могатъ нашитѣ главни сили да се справятъ съ тѣхъ. Това е нашата исторически предопределена сѣдба, и ние сме готови да я поемемъ и изпълнимъ съ честъ!

Какво е направило правителството на СДС за 7 месеца презъ 1997 година

Приети сж:

Законопроекти - 52

Постановления - 216

Разпоредби - 57

Решения - 413

между тѣхъ:

Законъ за устройство на гържавната администрация.

Законъ за българската армия.

Законъ за създаване на здравно осигурителна система.

Законъ за срѣдното образование - предплагащъ 12-годишно обучение.

Законъ за закрила при безработица.

Законъ за безопасни условия на труда.

Законъ за общественото подпомагане.

В сѣдебната система се постави началото на триинстанционното производство.

***

Работниятъ денъ на министритѣ и Министерския съветъ започватъ точно въ 10 часа сутриньта и завършватъ около 15 часа следъ обягъ.

Какво предстои да направи правителството на СДС презъ 1998 година

Министерски съветъ като цѣло

Ликвидиране корупцията всрѣдъ гържавния апаратъ.

Завършване на административната и ганъчна реформа.

Създаване предпоставки за укрепване на гържавността.

Вицепремиеръ Ал. Божковъ

Да се приватизира 85% отъ гържавната собственостъ.

Министъръ на финанситѣ М. Радевъ

Да се завършатъ преговоритѣ съ МВФ за тригодишно споразумение и да се гласува законътъ за местнитѣ финанси и митницитѣ.

Министъръ на земедѣлието В. Върбановъ

Да бжде върната земята на собственицитѣ и да бжде изработена национална стратегия за развитие на земедѣлието.

Министъръ на вътрешнитѣ работи Б. Боневъ

Прибеждане въ действие новия законъ за МВР, борбата съ организираната престѣпностъ и задействане на служба за превенция на престѣпността.

Министъръ на здравеопазването П. Бояджиевъ

Ще се доизгради модерна система за здравно осигуряване.

Стефанъ Чаневъ

Сжществуващото напрежение въ обществото се обяснява отъ някои хора съ натрупаната омраза у една частъ отъ народа къмъ другата частъ. Тази омраза била резултатъ на неудовлетворено чувство за мъстъ и политически пристрастия.

Такова обясняване и оценяване поведението на хората понесли тежестъта на терора, е не само опростенчески невѣрно - то е кощунствено обидно. Такава оценка е една голѣма грешка. Уважението ми къмъ г-нь Лучниковъ, който застава на такава позиция, не ми позволява да търся и определямъ причинитѣ за тази грешка, искамъ да вѣрвамъ, че сж добри помисли, но независимо отъ това - грешката си остава грешка, върху която е изграденъ цѣлитъ, внесенъ отъ него, законопроектъ по този въпросъ. А това вече е опасно и неприятно.

Преди всичко, дължни сме да разчетемъ мотивитѣ за поведението на хората, които сж обвинени въ омраза.

Любовьта и омразата сж лични чувства, които хората иматъ единъ къмъ другъ. Тѣ определятъ и характера на тѣхнитѣ отношения. Естествено любовьта води къмъ близостъ и уважение, а омразата отдалечава и води до неприемане единъ отъ другъ.

Не всѣко неприемане обаче е резултатъ на такива чувства. Когато се касае до неприемане на

Омраза или позиция

нѣкаква идея, това победение е резултатъ на една осмислена и разумно приемлива позиция. Това неприемане естествено се пренася и върху носителитѣ на тази идея. Абсурдно звучи да обичашъ и презрѣвашъ носителя на идеята, която отхвърляшъ.

Напрежението въ обществото не е резултатъ на нѣкакви лични чувства. Тукъ се касае до гражданска и политическа позиция, която е нещо много повече отъ едно чувство.

Въ случая не се касае до натрупана омраза у група зли и лоши хора, които могатъ само да мразятъ - нещо както при класовия подходъ за обясняване процеситѣ въ обществото. Тукъ не става дума и за Каиновия синдромъ. Така обяснявано, напрежението се затваря въ областъта на чувствата, които могатъ да се проявятъ между отгѣлни хора въ единъ обикновенъ житейски планъ. Поводъ за такива чувства могатъ да бждатъ материални или лични спорове. При такива скарвания може да се говори за сдобряване, както става на заговезни между снахи и свекърви.

Отричането и неприемането на една идеология, както и това, че не се възхищаваме на нейнитѣ носители и осжществители, не може да се сведе до едно елементарно чувство на човешка омраза. Това е решителна политическа позиция, отстаивана съ много рискове, щети и жертви.

На въпроса за неутолената жажда за мъст ще отговорим следното:

Колко души след 10 ноември сж били обект на отмъщение? Има ли един ударен (не убит) или поне заплют? (А поводи и основания?)

И второ - имаше ли критични моменти въ политическия ни живот, когато при емоционално високо градус на напрежение, тѣзи „жадни за мъст“ хора не пристѣпиха къмъ насилие? (Да си спомнимъ само датата 14 декември 1989 г.)

В този смисълъ несъгласието ни съ дадената постановка за омразата прераства въ протест: никого не мразимъ, но не приемаме да бждемъ управлявани по законите на комунистическата идея, както и да е променено името ѝ. Протестътъ ни става още по-силен, когато това управление се прави отъ едни и сѣщи хора - въ миналото и сега.

Отъ казаното не следва, че сме влюбени и хранимъ уважение и почитъ къмъ хората, които сж дали поводъ да бждатъ мразени. У себе си ние отдаваме всекому заслуженото (както правятъ всички нормални хора), но това е личната страна на въпроса, която ние с политическа мъдростъ и обществена отговорностъ успяваме да потискаме до степенъ да не определя политическото ни поведение въ обществото.

Това е постижение предъ което всеки честенъ човекъ трѣбва да направи поклонъ.

Поведението на тѣзи хора, които сж намерили сили да потиснатъ нормалитѣ си човешки чувства на страдания и унижения въ интересъ на обществена миръ, е въпросъ на разбиране или неразбиране, но да се мисли, че именно това мъдро и обществено осъзнато поведение е причина за обществено напрежение - това просто е обидно и дори не е морално.

Смѣтамъ за излишно да разказвамъ в какво се изразяватъ действията на хора, които мразятъ, както по каноните на идеята си, така по вътрешна душевна нагласа. Всички го помнимъ и виждаме.

Що се отнася до политическиятъ ни пристрастия, този текстъ има две възможни тълкувания. Едното като намекъ за стремежъ къмъ политически и държавни постове и второто - като нещо, къмъ което сме се пристрастили (както към тютюнопушенето) и от което не можемъ да се откажемъ.

И дветѣ тълкувания не отразяватъ действителността.

Преди всичко въ върховете на държавната и политическата властъ нѣма представители на пострадалиѣ хора - обвинени в „жажда за мъст“.

Приемамъ като обича свеждането на политическото ми верую, което ми е давало смисълъ въ живота повече отъ 70 години, до нивото на нѣкакво пристрастие. Презъ тѣзи години ми е било предлагано задоволяването на много страсти, за да се откажа отъ това мое „пристрастие“. Тази оценка потвърждава (за лишенъ път), че голѣмото чувство за патриотиченъ, граждански и общественъ дългъ е сведено до нѣкакво пристрастие. Какъ мо-

же да искаме отъ обикновения човекъ да поема жертви въ името на общото добруване, когато умни и добри хора свеждатъ общественото съзнание и националния идеалъ до равнището на пристрастието. Всичко това поражда основателна тревога за нивото на политическата ни зрѣлостъ.

Другъ проблемъ залѣгналъ въ цитирания законопроектъ е отношението на обществото къмъ жертвитѣ на политическото насилие, изразено въ следното: „оказва се преклонение предъ паметта на всички хора, изгубили живота си поради политически, расови и етнически преследвания, въ политически борби и граждански междуособици въ периода 1919-1989 г.“

Така общо изразена почитъта къмъ жертвитѣ винаги ще намери одобрението на разумните и добри хора. Така е по цѣлъ свѣтъ. Но представянето на това уважение въ хода на осъществяването му, налага сериозни уточнения и възражения.

Когато говоримъ за „жертва“, въ съзнанието ни винаги изниква представата за единъ вързанъ човекъ, който нѣма възможностъ да се защитава и срещу него единъ властникъ, който го погубва съ средствата на насилието.

Влизатъ ли въ числото на „жертвитѣ от насилие“ и загинали терористи - участници и изпълнители въ атаката, убийства, пожари, погроми и пр.

За реабилитация и уважаване на жертви на насилието може и трѣбва да се говори, но да се налага съ законъ преклонение предъ терористи, които сж обявили своята дейностъ за „политическа“, е вече нещо съвсемъ различно. Законопроектътъ предвижда общините да бждатъ задължени да имъ издигнатъ паметници. Това излиза отъ рамките на разбираемото. За таква цещо никой, никого, никога не е упълномощавалъ. Това е неморално и обществено опасно. Как би изглеждало едно общество, въ което прояви отъ този родъ се издигатъ за почитъ и всички имъ се прекланятъ. Това нѣма нито обществена, нито правна, нито морална стойностъ. Това широко отваря вратата за лични и организиранъ тероръ. Защо авторитѣ на тѣзи идеи не обявиха въ предизборнитѣ си програми такива постановки. Нещо повече, тамъ се говори за търсене на вина и отговорностъ. Днес, следъ изборитѣ, едни покриватъ терора съ преклонение, други се гордеятъ съ участието си въ тайните служби. Защо не се изгоряха съ тѣзи си действия по време на предизборната си кампания? Тогава ревниво сж пазели въ тайна тѣзи свои гордости. Но нали това не сж последнитѣ избори!

Да - наистина всички правимъ поклонъ предъ онези хора, които въ името на свой произходъ, разбираня, убеждения и идеи сж били преследвани и лишавани отъ най-скѣпото: живота.

Това сж хората на науката, които изгоряха на кладя, но не се отказаха отъ истинитѣ, до които бѣха стигнали и въ които бѣха убедени...

Това сж мъченицитѣ арменци, които бѣха изклани, само защото бѣха арменци.

Това сж умъртвенитѣ евреи, които загиватъ само защото бѣха евреи.

Това е студентътъ Янъ Палахъ, който се запали и изгорѣ като факла въ протестъ срещу ненавистния комунистически тероръ надъ народа му.

Това сж милионитѣ осакатени и убити хора въ лагеритѣ на смъртта въ всички тоталитарни режими.

Всички тѣзи хора не сж провеждали никакви действия срещу държавата си и съответнитѣ режими. Тѣ ставатъ жертва на своя етнически произходъ и своитѣ убеждения.

Предъ всички тѣзи хора ние свеждаме глави за понесенитѣ отъ тѣхъ унижения, изтезания, лишаване отъ свобода и други човешки и граждански права и то не затворени въ определенъ периодъ отъ време, а въ цялата човешка история.

В това число обаче не могатъ да влѣзатъ хората загубили живота си, когато са действували съ сила срещу държава, народъ, режимъ - дори когато сж водени отъ нѣкакви убеждения и идеи (независимо фашистки или комунистически). Тѣзи хора не сж ограничавали поведението си въ рамкитѣ на убеждението и проповядването. Пряко или косвено тѣ сж участвували въ организирана дейностъ срещу държавата - срещу обществото, което отъ своя страна реагира съответно за своята защита. Въ този смисълъ падналитѣ въ борбата за победата на комунистическия (както и всѣкакви други) идеи не са жертва на насилие поради тѣхни убеждения, а сж саможертва въ името на една идея, която историята утвърждава като спасителна или заробваща за обществото. Въ зависимостъ отъ тази оценка на историята, жертвитѣ на една идея ще се величаятъ като саможертва за тази идея, или ще бждатъ поругавани като насилници, неза-

висимо дали сж били убедени или не въ правотата на идеята си. Това е съвсемъ друга категория жертви - различни отъ тѣзи на насилието заради убеждения.

Всѣки единъ отъ тѣзи хора е ималъ право и възможностъ на изборъ докжде да стигне изявата на неговото убеждение. Всѣки рускъ е предварително известень, оценень и приетъ. Загиването при провеждане на силови действия въ рамкитѣ на приетия вече рускъ, от страна на човека-„саможертва“, в никой случай не е насилие върху човека заради неговитѣ убеждения.

Напримеръ Димитъръ Благоевъ има своитѣ социалистически убеждения, но не одобрява и не участвува въ подготвени бунтъ - наречень народно въстание. На него не се наложило да емигрира. Той нито е убитъ, нито репресиранъ за това, което не е направилъ. За разлика отъ него - тѣзи, които сж излезли срещу държавата съ оръжие и участвуватъ въ сражения въ които убиватъ съзнателно приематъ ответния рускъ и тѣхната саможертва е такава предъ идеите им, но не и жертва отъ насилие или тероръ.

При изразяване почитъ къмъ жертвитѣ на насилието автоматично изниква въпросътъ за отговорността на тѣзи, които са провели самото насилие. Тази отговорностъ може да бжде търсена въ две направления: едното сждебно-правно и другото - морално. Едното води къмъ затвора, а другото къмъ стълба на позора. Никакъ не е случайно откриването и ползването на този институтъ - „стълба на позора“, който човечеството е открило и ползвало за поддържане на обществения миръ.

Налага се и уточняване на понятията „жертва“ и „саможертва“.

(Продължението въ бр. 2)

Статията на Недко Петровъ въ вестникъ „Демокрация“ отъ 23 септември 1997 е поредната отъ многото въ този нюанс следъ 1989 година. Но тя е интересна съ това, въ което всички бѣха убедени, но никой не си направи труда да съпостави нѣкои процеси.

Че навсѣкжде въ висшитѣ ешалони е имало съветски представител не е толкова интересно. То просто е малка частъ отъ голѣмото бюдолизество на комунистическия управници, съ каквото не може да се похвали никой отъ източноевропейскитѣ държави. По-важното и по-сжщественото въ нея е това, че се посочватъ въ сравнителенъ хронологиченъ аспектъ нѣкои отъ ходоветѣ на бившитѣ плутократични прослойки на България и Русия. Изтъкването на този фактъ въ въпросната статия, озаглавена „Дългата ржка на Кремль въ София“, самъ по себе си е поводъ за обширна провѣрка, ако все още има оцѣлѣли отъ русофилство съответни органи. Пък дори и за журналистъ не е толкова трудно да разбере откъде минаватъ рускитѣ канали и кои сж изпълнителитѣ. Защо Русия има интересъ отъ агонизиращи български държавни структури? Коя е основната политическа опора, а и необходимо условие за осжществяването на този интересъ? Защо въпрѣки огромнитѣ материали излѣзли въ българския печатъ, никой не си помръдва пръста за нѣкакви по-рационални действия? Защо не се разбере отъ каква важностъ е спирането на руското влияние за бждещето развитие на страната ни?

Не е ли достатъченъ аргументъ последното развитие на нѣщата около цената на руския газъ? Кой застава открито на позицията на чуждия интересъ? Това не е поводъ за статия, а основание за действие отъ страна на държавнитѣ органи. Май че само за тѣхъ не е известно, че Русия е изградила въ България най-голѣмото си икономическо и политическо предмостие извънъ гранититѣ си - и то отъ недосегаеми или почти недосегаеми лица и институции.

Да обобща ли какво значи това? Излишно е.

Кремль не си е отивалъ отъ София - и нѣма намѣрение!

Йорганъ Ганчовски

Иванъ Сокеровъ

Прегизвикателствата които очаква 21-ви векъ

Бурното развитие на техническия прогресъ следъ Втората свѣтвна война доведе до революционизиране на науката. То донесе и положителни, и отрицателни резултати. Положителните сж откритията, които бързо увеличиха производителността. Но същевременно съ това бѣше увеличена безработицата, която стана проблем N 1 за всички икономики. Да не говоримъ за милионитѣ убити и инвалиди, а сжщо така и разрушенията за милиарди.

Къмъ отрицателнитѣ прояви се откритоа и комунистическитѣ тоталитарни режими, наложени отъ Съветскитѣ войски, които премагнаха демократичнитѣ и доведоха страните имъ до катастрофа.

Въ геополитическо отношение, с неправомѣрното прекрояване на територии и налагане на несправедливи „мирни договори“, много народи станаха подвластни на репресивни режими. Вследствие на всичко това започна голѣмо разселване на люде, най-масовото следъ Великото преселение на народитѣ въ гревността. Милioni тръгнаха да търсятъ съществуването си подгонени отъ политическитѣ си противници, а други търсеха спасение отъ настѣпилото социално неравенство, въ което бѣха поставени да живеятъ.

Въ противовесъ на тази гонитба на люде, поддържащи своя националенъ коренъ, комунистическитѣ режими поставиха като основа националнихилизма на марксизма. Съ него заличаваха съзнанието на поколенията, тѣхните нрави, обичаи, традиции и добродетели. Измамнитѣ интернационализъмъ подготвяше почвата за завладѣване на свѣта, а емблемата съ червената петолжчка - стремежа за овладяване на 5-те континента. Приложено бѣше изкуственото пролетаризиране на населението, за да бжде приложена налудничавата комунистическа идея, следствие на която „народните демокрации“ изостанаха отъ своето икономическо развитие.

Същевременно други държави приложиху техническия прогресъ, отидоха далечъ напредъ. Сега изостаналитѣ бивши комунистически страни съ неимоверни усилия ще догонватъ напредналитѣ.

При настѣпилата национална и социална несправедливостъ се отвориоа огнища за съпро-

тивна на онеправданитѣ, които често прибягватъ и до оржжие, за да отвоюватъ свободата си. Това е правото на всеки народъ да защитава свещеното си право на Отечество.

Време е вече управляващите у насъ да поематъ голѣмата грижа за българитѣ, които търсятъ правото си да живеятъ на своя собствена земя и да развиватъ способноститѣ си. Това се налага отъ социалната справедливостъ за всички родени подъ небето на родината имъ България. За зла участъ много отъ тѣхъ потърсиха правото си въ чужбина следъ комунистическото управление.

Следъ войната победителитѣ измислиха новосъчинената гума нацизъмъ, която скоро я идентифицираха съ градивния национализъмъ. Небези поръчкови личности го опетниха, за да могатъ по-лесно да свиятъ въ отровната си „паяжина“ достойнството на поробените народи, поставени подъ неправомѣрната имъ властъ. А комуниститѣ имъ пригласяа и наричаха фашистѣ всеки, който не мисли както тѣхния изкривенъ мозъкъ. Принципитѣ за възтържествуване на демокрацията, социалната правда и човѣшките права останаха да висятъ въ въздуха. А тѣзи, които отрекоха национализма започнаха да си служатъ съ сжщите, дори и по крути методи отъ нациститѣ, като продѣлжаваха да потискатъ други народи.

Глобалнитѣ процеси, които се развиватъ по свѣта, ни подсказватъ, че трѣбва да се оправятъ много неща, за да се демократизиратъ държавитѣ. Сега ни се предлага идеята за съвместното съществуване, която да изгради единния свѣтъ. Това не е лоша идея, но за да се осъществи трѣбва по-напредъ да се наложи търпимостъ между народите. А и рамковото споразумение за националнитѣ малцинства, което ни се предлага, трѣбва да бжде реално изпълнено, за даване права на живеѣщитѣ подъ чужда властъ: българитѣ да могатъ да изявяватъ свободно своята национална принадлежностъ, където и да се намиратъ тѣ, да не се възпрепятствува свободното имъ общуване презъ границитѣ, разпространение на книжнината, изучаване на майчиния езикъ и извършване на богослужението въ българските църкви. Въ противенъ случай, всичко ще остане късь хартия безъ нѣкаква стойност, ако

границитѣ не станатѣ символични.

Два са кардиналнитѣ въпроси, които чакатѣ своето разрешение през 21-ви вѣкъ: За насѣ българитѣ първиятѣ е за националното обособяване на разпрѣснатитѣ по свѣта наши братя, а другиятѣ и за извоюване на социална справедливостѣ. Това може да стане, когато всѣки поставенѣ на социалната стълбица въ обществото има сносенѣ животѣ, и дава своитѣ сили и данѣ споредѣ възможностите си за възстановяване на България, за да достигне напредналитѣ гържави. За да се постигне така желаното единение на нацията ни е необходимо всички българини да бждат задоволени материално и духовно. Това може да стане, когато гържавата ни неотклонно подава рѣка на социално слабитѣ слоеве, за да се получи регулиране на отношенията между всички люде.

Отминаващиятѣ 20-ти векѣ бѣше векѣ на разюздания либерализъмѣ, който доведе хищническо ограбване на народите отѣ експлоататорския капиталѣ, което претърпяхме и ние отѣ червенитѣ милионери, присвоили народно богатство сѣ помощта на „социалната“ и „пролетарска“ БКП-БСП.

21-ви векѣ трѣбва да стане носителѣ на нови морални норми, въ които да бжде отреченѣ безконтролниятѣ либерализъмѣ, защото гола свобода не може да нахрани гладния човѣкъ.

Не трѣбва да се заблуждаваме, че носителитѣ на „новите“ идеи за съвместно съществуване и за единенѣ свѣтѣ могат да бждат изградени без националното обособяване и постигане на социална справедливостѣ. Това сѣ предизвикателствата, които очакватѣ въ 21-ви вѣкъ да бждат разрешени. Нека ги посрещнемѣ подготвени.

Валери Павловѣ

Г-нѣ Валери Павловѣ, завършилѣ икономика и бизнесѣ администрация въ Друиди Колежѣ, Спрингфилдѣ, Мисури, е работилѣ като директорѣ на банковѣ клонѣ за Рузвелтѣ Банкѣ, Сентѣ Луисѣ, а понастоящемѣ е дилѣръ въ Международни капиталови пазари, Маркантилѣ Банкѣ, Сентѣ Луисѣ, САЩ.

Едва ли има българинѣ днесѣ, който не си задава въпроса: **Ще ни „оправи“ ли валутниятѣ бордѣ?** Този въпросѣ е напълно разбираемѣ, тъй като за повечето българини валутниятѣ бордѣ и асоциираната сѣ него система на твърдо фиксиранѣ обмененѣ курсѣ на лева изглежда като една друга система, позната ни отѣ не толкова далечното минало - времето, когато българскиятѣ левѣ бѣше обмененѣ по решение на гържавата за около един щатски доларѣ, а по-късно за три. Явно това не е сжщата система, но каква точно е разликата? **Въ какво точно се изразява по-пазарната сжщностѣ на режима на валутниятѣ бордѣ и защо трѣбва да очакваме, че този режимѣ ще подобри състоянието на българската икономика?** Ще може ли гържавата да запази определенѣния курсѣ на лева спрямо марката дотогава, докато реши, или но-

Валутенѣ бордѣ - Възможности и рискове

ви неочаквани развития и събития могат да принудятѣ курса на лева отново да падне главоломно въ единѣ нежеланѣ моментѣ?

Това сѣ въпроси, на които българскиятѣ народѣ заслужава честни отговори. Хората вземащи решенията въ днешна България сжщо трѣбва да сѣ добре информирани за сжществуването на тѣзи въпроси и да взематѣ необходимитѣ мѣрки тѣ да не ставатѣ тревожно задавани. Една криза и сривѣ на валутата ни отѣ типа на сривоветѣ въ Югоизточна Азия трѣбва да бждат предотвратени. Не бива да забравяме, че основната причина за проблемитѣ на Югоизточна Азия се породи именно отѣ наличието на фиксирани валутни курсове въ страни като Тайландѣ и Индонезия.

Преди да се впуснемѣ въ анализѣ на евентуалнитѣ опасности грозящи България сѣ валутенѣ бордѣ, трѣбва веднага да утвърдимѣ една неоспорима истина. А именно, че **въ условията на България отѣ срѣдата на 1997 г., въвеждането на валутенѣ бордѣ бѣше действително най-правилното и може би дори жизнено необходимо решение.** Стжнка, която бѣше нужна на новото правителство, за да започне очакванитѣ отѣ народа реформи.

Една държава съ валутенъ бордж се за- гължава да обмѣня своята валута за оп- редѣлено количество чужда валута всѣки пжтъ, когато това се поуска отъ нея. За да мо- же това да бжде осществено, валутниятъ бордж създава нови количества пари тогава и само то- гава, когато търговскитѣ банки „отнесатъ“ на валутния бордж чужда валута. Срецу тѣхъ той издава съответното количество левове, прес- мѣтнати по установения курсъ. Валутниятъ бордж отъ своя страна пази получената валута, за да могатъ издаденитѣ левове да бждат об- мѣнени за чужда валута по сжщия курсъ, кога- то това се поуска.

Ползата отъ така описаната система е нейната предвидимостъ и способностъ да поощ- рява стабилностъ. Чужди фирми сж по-склонни да правятъ бизнесъ съ български фирми, защото знаятъ че левоветѣ, които имъ се изплащатъ за доставена стока могатъ да бждатъ обърнати въ валутата на чуждата фирма безъ загуба.

Инвестициитѣ сжщо сж поощрени отъ въвеждането на валутния бордж, защото чуждитѣ инвеститори сж сигурни, че вложения- та имъ нѣма да загубятъ стойностъ поради евентуално падане на курса на лева! Това всжщностъ е една отъ най-важнитѣ последици. Чужди инвестиции, които може би иначе никога не биха били осществени, сега ставатъ възмож- ни! Правителството на ОДС добре разбираше, че българската икономика и предприятия се нуж- даятъ отъ огромни инвестиции, които могатъ да дойдатъ за съжаление само отвънъ. Привати- зацията и така необходимитѣ структурни ре- форми никога не биха могли да бждатъ осществ- вени безъ въвеждането на стабиленъ курсъ на ле- ва.

Хайделбергеръ Циментъ ще закупи две бъл- гарски циментови предприятия и вложи 28 ми- лиона щатски долара въ тѣхъ само ако знае, че тѣзи вложения не биха паднали по стойностъ до само 0.1 милиона долара две години по-късно. За съжаление, точно това би била ситуацията, въ която чуждата фирма би попаднала, ако бѣше направила това капиталовложение при предиш- ната система. Ние всички знаемъ, че презъ 1995 единъ доларъ струваше 68 лева, а две години по- късно се обмѣняше за 2400 лева - 40 пжти повече! Не е чудно тогава, че Хайделбергеръ Циментъ не направи такова капиталовложение по времето на Жанъ Вигеновъ!

Освенъ че създава добри условия за търго- вия и инвестиции, **валутниятъ бордж дисцип-**

линира управляващитѣ въ това, че тѣ не могатъ да използватъ БНБ да печататъ но- ви пари, за да се финансиратъ огромни бю- джетни дефицити, които отъ своя страна предизвикватъ инфлация и каратъ обикновенитѣ българи да обръщатъ левоветѣ си въ валута. БНБ безъ валутенъ бордж създаваше нови пари безъ да се съобразява съ наличието на валутни резер- ви, както е нормата въ страни съ плуващ валу- тенъ курсъ и сама по себе си не е лоша система, САЩ я използва! Въ една страна съ безотговорно правителство обаче БНБ може да бжде принуде- на отъ управляващитѣ да печата прекалено мно- го пари, които чрезъ бюджета намиратъ пжтя си до заплатитѣ на хората, оттамъ до щандо- ветѣ и предизвикватъ постоянно вдигащи се це- ни, навдшаващи ръста на производителностъ- та на труда, съ една дума - инфлация. Хората виждатъ, че левоветѣ имъ губятъ стойностъ, вадятъ ги отъ банцитѣ, обръщатъ ги въ долари и ги държатъ подъ дюшецитѣ си! Това прави не- възможни дори и вътрешни инвестиции, защо- то предприятията не могатъ да получатъ за- емъ дори отъ българскитѣ банки: хората сж си изтеглили спестяванията отъ тѣхъ! А е много трудно за едно предприятие, било то и мощна групировка, да заема долари, дълбоко скрити подъ дюшеци и одеяла.

Видѣхме вече, че валутниятъ бордж донася на българската икономика така необходимата за реформитѣ стабилностъ. **Кжде сж опаснос- титѣ**, за които нашитѣ министри трѣбва да мислятъ?

Най-голтѣмата опасностъ за България идва отъ възможността правителството да не успѣе да се справи съ инфлацията, което при на- личието на валутенъ бордж може да взриви Бъл- гария.

Нека се върнемъ отново къмъ дефиницията на валутния бордж. Тя предполага, че размѣрътъ на левовата парична маса се опредѣля отъ нали- чието на валутни резерви въ валутния бордж. Ако въ един моменът фирмитѣ и гражданитѣ започ- натъ отново масово да продаватъ левоветѣ си за долари и марки, левовата парична маса ще за- почне да се свива, което ще предизвика неминуе- мо вдигане на левовитѣ лихвени проценти. Това въ условията на нашата разклатена и слабо ка- питализирана банкова система ще доведе до ма- сово банкрутиране на предприятия и банки и пъл- нень сривъ на икономиката!

Какъ може висока инфлация да доведе да подобно развитие? Защо биха гражданитѣ

отново обмѣняли левове за долари, когато курсът е сигуренъ и гарантиранъ отъ валутния бордъ?

Отговорътъ е, че висока българска инфлация, по-висока отъ тази въ Германия, неминуемо означава, че левътъ ще става по-евтинъ въ реални измѣрения, отколкото номиналната му стойностъ, декларирана отъ валутния бордъ! Въ единъ моментъ е възможно играчътъ на валутния пазаръ да решатъ, че България нѣма да може да удържи обявения курсъ на лева на такова изкуствено ниво - една марка за хиляда лева! Нѣколко исплашени играчи сж достатъчни да предизвикатъ масова психоза и масово изпразване на валутните резерви на валутния бордъ, който ще трѣбва да предаде натрупанитъ си марки и да пази на тѣхно мѣсто левове. Левоветъ, останали въ обръщение, понеже сж по-малко отъ преди, естествено ще доведатъ до по-високи лихви на левовитъ заеми. Всѣки желаещъ да вземе заемъ въ левове ще трѣбва да плаща по-висока лихва, защото левоветъ сж вече по-малко и по-скѣпи. **Цената на всѣка стока се увеличава, когато количеството на стоката намалява. Цената на стоката „пари“ е лихвениятъ процентъ.**

Когато левовитъ лихви се вдигнатъ по този начинъ, сравнително още слабитъ български банки ще се окажатъ на ръба на една нова пропастъ.

Всѣка банка сжществува като взема депозити и заеми, и раздава заеми. За първитъ банката плаща лихви на вложители и други банки, за вторитъ банката получава лихви отъ предприятия. проблемътъ е въ това, че лихвитъ, които банцитъ **получаватъ**, сж фиксирани на определенъ процентъ, когато заемътъ е сключенъ; лихвитъ, които банката **плаща** обаче на вложителитъ, подлежатъ на промѣна по всѣко време! Ако банката не ми плати достатъчно висока лихва, азъ ще си закрия сметката! Следователно банцитъ сж принудени да плащатъ на депозититъ по текущитъ, преобладаващи лихвени проценти и сж принудени да получаватъ отъ кредитиранитъ предприятия по преобладаващитъ лихвени проценти отъ времето, когато заемитъ сж сключени. Естествено е тогава, ако лихвитъ се вдигнатъ внезапно поради свиване на левовата парична маса, защото хората си продаватъ левоветъ за марки, банцитъ да се окажатъ въ ситуация, въ която ще трѣбва да плащатъ по-високи лихви отколкото получаватъ. Понеже българскитъ банки сж слабо капитали-

зирани, т.е. прекалено много отъ паритъ имъ принадлежатъ на вложители, а не на собственици-акционери, българскитъ банки нѣма да издържатъ много дълго преди да започнатъ да извикватъ заемитъ си. Когато банцитъ започнатъ да искатъ отъ предприятията веднага да изплатятъ цѣлата главница, предприятията естествено нѣма да могатъ да платятъ и ще трѣбва да фалиратъ.

Ако пъкъ банцитъ не си извикатъ заемитъ, самитъ тѣ ще фалиратъ. По принципъ е възможно банцитъ да издържатъ известно време, плащайки по-високи лихви отколкото получаватъ, ако иматъ достатъчно собственъ капиталъ. Следъ известно време психозата изчезва, хората отново обръщатъ маркиитъ си за левове, левовата парична маса се увеличава и левовитъ лихви падатъ. Банцитъ отново ставатъ печеливши!

Само че българскитъ банки сигурно нѣма да издържатъ единъ такъвъ труденъ периодъ съ малкото капиталъ, който тѣ иматъ. И тѣй като е немислимо да се позволи да фалиратъ всички банки, правителството, за да ги спаси, може да бжде принудено да започне отново да печата левове и фактически да премахне валутния бордъ. България отново може да се окаже въ ситуацията преди юли 1997. Левътъ пакъ ще бжде нестабиленъ, инвестициитъ ще изчезнатъ и България пакъ ще бжде пометена отъ гнѣвни демонстрации - този пътъ срещу демократичното правителство!

Всѣка надежда за България тогава ще изчезне!

Основната причина за това хипотетично развитие е инфлацията. Какъ точно инфлацията прави лева по-евтинъ въ реални измѣрения отъ 1/1000 отъ една марка, и какъ това предизвиква психоза на валутния пазаръ?

Много просто - когато инфлацията въ Германия е 3%, а въ България е 33% и въ сжщото време една марка струва по дефиниция 1000 лв., естествено е скоро хората да усетятъ, че 1000 лв. въ края на годината купуватъ въ България 30% по-малко стоки отколкото **сжщото количество левове** (!) купува въ Германия!

Единъ примѣръ - да кажемъ, че едно яке въ България струва презъ декември 1997 точно 100000 лева, съответно сжщото яке струва въ Германия 100 марки. Ако инфлацията въ България е 30% по-висока отъ германската, тогава една година по-късно, презъ декември 1998, сжщото яке ще струва въ България 130 хил. лв., т.е.

130 марки, а във Германия ще е пакъ около 100 марки! Явно левътъ е изкуствено надцененъ отъ висока инфлация при валутенъ бордъ. На много българи, притежаващи марки, сигурно вече имъ се струва, че тѣхнитѣ марки реално купуватъ по малко стоки сега, сравнено съ времето преди валутния бордъ. И това не е случайно.

Скоро българитѣ съ марки ще започнатъ да купуватъ само якета отъ Германия или якета внесени отъ Германия.

Примѣрѣтъ съ якетата се отнася до всички стоки! Българскитѣ стоки при висока инфлация и валутенъ бордъ сж изкуствено надценени, което ще затруднява изключително износа ни за чужди страни, респиритията ще сж неконкурентноспособни, а българскитѣ пазаръ отново ще бжде залятъ съ евтини турски стоки. България и нейната индустрия ще бждатъ приковани къмъ много бавенъ ръстъ понеже българската икономика ще може да расте само доколко, доколкото растатъ българскитѣ доходи. Тоестъ, бавно! „Бързо оправяне“ водено отъ експортна икономика наистина нѣма да бжде възможно. А доходите на срѣдния българинъ ще растатъ бавно поради липса на доходи отъ износъ въ чужбина. Всѣки знае, че респиритията, произвеждащи за износъ, плащатъ по-високи заплати. Много такива респиритията нѣма да останатъ!

Още по-страшно ще е ако българскитѣ респиритията, осланящи се прекалено много на валутния бордъ, започнатъ масово да взематъ заеми отъ чужбина. Това ще бжде разбираемо, тъй като ако левовата парична маса намалѣе по вече описания начинъ, лихвитѣ въ Германия ще бждатъ по-ниски отъ българскитѣ! Тогава българскитѣ респиритията ще сж натрупали огромни задължения въ чужда валута къмъ тѣхнитѣ германски партньори или дори чужди банки. Защо Кремиковци да не вземе заемъ въ марки отъ германска банка при 8% лихва вмѣсто заемъ въ левове отъ българска банка при 16% лихва!

Тогава ако правителството бжде принудено да премахне валутния бордъ или измѣни курса отъ 1000 лв. за марка на, да кажемъ, 1500 лв. за марка, за да спаси банцитѣ, Кремиковци ще се нуждае отъ 50% повече доходи въ левове, за да изплаща лихвитѣ и главницата на германската банка. Кремиковци, особено ако пазарътъ му е предимно български, сигурно ще фалира!

Това е точно сценариятъ на Югоизточна Азия. С години наредъ тайландски, южнокорейски и други фирми вземаха заеми въ чужда валута отъ чужбина. Докато тѣхнитѣ собс-

твени валути бѣха сравнително надценени по фиксирания курсъ, изплащането на тѣзи заеми не бѣше никакъвъ проблемъ. Когато обаче валутнитѣ гулѣри и спекулантите решиха, че азиатскитѣ валути сж прекалено надценени, тѣзи играчи на пазаря започнаха да разпродаватъ масово тѣзи валути за долари. Азиатскитѣ правителства тогава или трѣбваше да вдигатъ непрекъснато лихвенитѣ проценти, за да защитаватъ фиксирания курсъ, или да се откажатъ отъ тѣзи фиксирани курсове. Тѣ решиха, че второто ще бжде по-малко вредно. **Фиксиранитѣ курсове бѣха премахнати и респиритията изведнъжъ се оказаха неспособни да изплащатъ заемитѣ си въ долари и въ други чужди валути. Това пѣкъ доведе до катастрофа!**

Трѣбба на всички да е ясно вече, че въвеждането на валутенъ бордъ е една смѣла, но и рискована стѣпка. Валутниятъ бордъ ще бжде добъръ за България само ако правителството успѣе рѣзко да снижи инфлацията и бързо приватизира банцитѣ, за да могатъ тѣ да бждатъ инжектирани съ необходимия свежъ капиталъ. Забавяне или размотаване дори и въ една отъ тѣзи области на реформата ще бжде фатално! Дори ако високата българска инфлация не доведе до директна атака на фиксирания курсъ на лева, продължаваща висока левова инфлация ще е като тежка окова за българското производство. То никога нѣма да се съживи много и българитѣ ще останатъ бедни за още дълго време!

Какви сж изгледитѣ този черенъ вариантъ да се осъществи? Шансовитѣ сж малки, но реални.

Споредъ чуждитѣ наблюдатели България е на правия пътъ и новото българско правителство заслужава поздравления. Курсътъ на лева е стабиленъ, хиперинфлацията бѣ избѣгната, чужди инвестиции влизатъ и ще продължаватъ да влизатъ въ България. Икономиката се очаква да расте съ 3.5% през 1998, 4.5% презъ 1999, а презъ 2000 се предвижда ръстъ на брутния вътрешенъ продуктъ (БВП) отъ 5%! И това следъ отрицателенъ ръстъ презъ 1996 отъ 5.7% и 9.4% презъ 1997 г.!

Валутнитѣ резерви на страната сж рекордни 2.5 млрд. щатски долара, петъ пѣти повече отъ преди само половинъ година. Това е добъръ гарантъ, че гореописаниятъ лошъ сценарий нѣма изгледъ да се осъществи. Ние имаме чужда валута необходима за покритие на лево-

ветѣ въ обръщение. Новата 1998 ще е най-критична за валутния режимъ, но шансоветѣ и надеждитѣ ни сж, че курсътъ ще бжде удържанъ. Чуждитѣ наблюдатели сжщо очакватъ, че режимътъ на валутния бордъ ще продължи успѣшно до 2001 г. Следъ това така или иначе ще е по-изгодно за България да премине на по-плавенъ режимъ. За да може България да продължи да расте все по-ускорено. Интересно е, че предвижданията сж за забавяне на ръста на БВП презъ 2001 до само 4%, отъ 5% презъ 2000 г.!

Може би премахването на валутния бордъ следъ 3 години ще позволи на българскитѣ предприятия и стоки да станатъ по-конкурентни и това да доведе до експортно-воденъ ръстъ отъ повече отъ 4%! България се нуждае така или иначе отъ двойно по-голямъ ръстъ, за да се повдига бързо жизнениятъ стандартъ на българския народъ.

Борбата съ инфлацията трѣбва да остане най-важната задача ана демократичното правителство, наредъ съ приватизацията. Въпрѣки очакванитѣ увеличавания на ценитѣ на енергията презъ април 1998, инфлацията може и трѣбва да продължава да спада. Една отъ най-успѣшнитѣ мѣрки въ борбата съ инфлацията би било планомѣрното премахване на всѣкакви пречки предъ малкитѣ и частнитѣ

бизнеси. **Колкото е по-лесно за една фирма да се образува и да конкурира съществуващи бизнесъ структури, толкова по-малки сж шансоветѣ единъ монополистъ да налага произволно своитѣ цени.** Впрочемъ монополиститѣ трѣбва да се преследватъ най-строго отъ закона, така както е въ САЩ и въ Европейския съюзъ.

Явно е, че ако държавата не печата повече левове произволно, огромна частъ отъ останалата инфлация е продуктъ на несъвършенитѣ ни пазарни структури и **наличието на фирми съ монополистична сила** да налагатъ прекалено високи цени.

Успѣхътъ на новата ни валутна и финансова система, впрочемъ на цѣлата реформа, е интегрално свързанъ съ решително осъществяване на реални структурни промѣни въ икономиката и създаване на нова законова рамка за българския бизнесъ.

Реформирането на нашата страна и икономика ще бжде истинска и историческа битка съ силитѣ и факторитѣ, които иматъ интересъ нѣщата да не се промѣнятъ. Всѣки българинъ е длъженъ да подкрепи правителството въ тази борба, защото реформата е не само необходимо, а е въпросъ на оцѣляване на България.

За „икономическия механизъмъ“

Уинстънъ Чърчилъ е казалъ: „Комунизмътъ, това е магарешката кашлица на човѣчеството.“

Изглежда че България вече „кашля“ повече отъ половинъ вѣкъ.

Но нека се върнемъ назадъ въ времето. 1956 година. Провежда се не случайно презъ априлъ, месеца на лъжата, Априлскиятъ пленумъ на БКП - първата стъпка на „икономическия механизъмъ“. От 1956 г. насамъ много лъжи ще бждатъ сервираны на народа отъ комунистическата властъ.

После идва 1960 г. Вестницитѣ излизатъ съ огромни заглавия: „До 1975 - социализъмъ! А до 1980 - комунизъмъ!“ Какъ щѣло да се осъществяватъ директивитѣ и до 1980 година вече нѣмало да има пари. Всички блага, храни, вещи, щѣли да се раздаватъ срещу купони. „Всѣкому споредъ нуждитѣ, всѣкому споредъ заслугитѣ!“

Четѣхме и се пулѣхме съ недовѣрие. Но ето че дойде 1975 и си отмина, а отъ социализъмъ ни следа. Комуниститѣ се усетиха и идеологическата имъ мотика задействува. Решиха да го кръщаватъ социализма - първо развитъ, после реаленъ, зрѣлъ, пълненъ, тоталенъ и т.н. Забаламосваха народа съ безсмислици и празнодумства. А годинитѣ си течеха въ несрета. За разлика отъ обещанитѣ благоенствия 1980 година донесе икономически спадъ, опразване на рафтоветѣ на магазинитѣ и джоба на народа. Ужъ предприятия и ТКЗС си изпълняваха плана все 120%, а мизерията хлопаше на вратата ни. Тогава „мозѣцитѣ“ на неукото правителство, т.нар. идеологически институтъ, оглавенъ съ А. Луловъ прѣкна най-голямото си неonoсче. Идеята за икономическия механизъмъ. Който щѣлъ само за 10 години да ни издърпа предъ капиталиститѣ въ икономическо отношение. Спуснати отъ властѣта лектори ни четѣха неясни лекции по предприятия, села и квартали.

Така и не разбрахме какво щѣло да се осъществи, кой ще го осъществява. Мислѣхме, че това е поредната безсмилена идея на комунистѣтѣ, целѣща да демонстрира деятелностъ. Нѣмахме идея, че голѣмиятъ ударъ вече е задействанъ.

Междувременно социализмътъ съвсемъ започна да буксува. И така от фаза зрѣлъ, презъ есенъта на 1989 непринудено премина въ презрѣлъ до гнилоостъ и на 10 ноември колабира.

Така и не доживѣхме комунизма с неговитѣ спонтанни братства, равенства, дружби и прочие утопични мечти.

А за благоденствие и гума не можеше да става. Та ние вече бѣхме затънали до колене въ мизерия. Е, купонитѣ ги доживѣхме, есенъта на 1990 година. Но не купони отъ комунистическо благоденствие, а за литъръ олио, 2 сапуна, кило захаръ на месецъ, за да закърнимъ зейналата пропастъ на недоимѣкъ, недвижанъ дори и презъ военно време въ България. А бѣше въ края на ХХ вѣкъ!?!?

Ние, народътъ, все така се тѣпчихме въ изтѣрбушени, мръсни, редки градски автобуси. А ново-дошлитѣ властнищи „демократи“ все така си се возѣха въ нови държавни мерцедеси. Всичко си бѣше по старому. Само ценитѣ пощрѣклѣха.

Следъ ноември 1989 г. докато народътъ вдига митинги, шествия, строи градчета на истината, крѣгли маси и се захласва съ слушане на безплоднитѣ брѣтвежи на Народното събрание, докато затваря буркани съ туршия и зимнина, икономическиятъ механизъмъ действа. Тайно, успѣшно и необратимо.

Днесъ се оказва, че почти цѣлиятъ финансовъ потенциалъ, включително \$ 11 милиарда дългове, е преминалъ въ частни рѣце отъ държавния джобъ. И ето прѣкнаха се наперени собственици на банки, вестници, енергийни бизнесмени, туристически и застрахователни колоси, все частни и все съ капитални отъ стотици милиони въ долари.

Спомнямъ си че до 1989 година въ България освенъ редки изключения отъ артисти или писатели, притежатели на законна сума до \$ 20 000 можеха да бѣгатъ единствено окаяни гурбетчици медуци или строители по африканскитѣ страни. Донесли си освенъ заветнитѣ зелени пари и по нѣкоя язва или инфарктъ, екстра.

Днесъ бивши служители на ДС на УБО, вѣрни роднини на вчерашни властници, или дори бивши спортисти сѣ притежатели на огромни институции и бизнеси, стойността на които би впечатлила и срѣдно богатъ американецъ. Благодарение на сѣщия този икономически механизъмъ, сглобенъ отъ вѣрни на комунистѣтѣ „бурми“ и представляващъ една огромна и ефективна пералня. Слагатъ държавни, валятъ частни.

Сѣщиятъ механизъмъ въ спорнитѣ югоембаргови месеци, осигури на избрани търговци доларови милиони за дни. Дето се казва „День година храни“. Говори се, че нѣкои отъ пословично безпокупнитѣ български митничари въ сѣщите тѣзи „югодни“ сѣ успѣли да си докаратъ надници, достатъчни за покупка на едно ново „BMW“ на день. Само съ остатъчни трохи отъ преминалитѣ карава̀ни съ цистерни гориво търговци. „Солунска митница“ - казваше гѣдо ми. Сега го разбрахъ напълно.

Спомнямъ си още една мисълъ на г-ръ Чирковъ отъ есенъта на 1990 г. Каза: „България днесъ е една обрелена круша!“

Не тогава, докторе. Днесъ, седемъ години по-късно. Днесъ България е наистина обрелена, до прекършване.

Икономическиятъ механизъмъ си свърши чудесно работата. И сега комунистѣтѣ, напълнили дисагитѣ, обрали страната до шушка, се оттеглятъ съ усмивка. Отъ властѣта. За да се подхлѣватъ отъ богатитѣ си офиси, претѣпкани съ крадени пари и да си казватъ доволно по бай-ганьовски: „Е, сега синитѣ, като дойдоха, епа що направиха? Хи-хи-хи!“

Но не въ паритѣ е цѣлата вреда за България.

Въ суматохата моя буренъ, мѣтенъ порок на отиващия си комунизъмъ отвлече съ себе си въ кальта освенъ паритѣ и повечето положителни духовни качества на хората. Отнесе вѣкратата, човѣщината, добротата, радостѣта, оптимизма, надеждата!

Богъ да пази България!

За България!

Йорданъ Николовъ, Калифорния

*Нѣма спасение на земята,
докато на палачитѣ се прощава вината!*

Полъ Елюаръ

Какъ се убиватъ змии? - по единъ и сжи начинъ: като имъ се смачка главата! По този начинъ трѣбва да се унищожатъ всички чудовища, развъдили се отъ престѣпния деветосептемврийски зачатѣкъ. Това сж всевъзможнитѣ мафиотски приятелски и какви ли не крѣгове, групировки и групички съ най-различни престѣпни цели. Всичкитѣ тѣ, включително и особено зловещитѣ руски такива, иматъ едно-единствено общо за всички начало - това на злото и разрушението, станало за България господстващъ държавнически и общественъ идеалъ на 9. 9. 44 г. и не изгубило още своята сатанинска мощъ.

То сполетия нашето отечество. Наговото реализиране въ България можа да се осъществи благодарение на престѣпната ОФ-власть. Този режимъ имаше за ось споенитѣ идеологии на фашисткото звено Кимонъ - Димо Казасовъ и незначителния, но водещъ, сталински кланъ у насъ, командуванъ отъ Георги Димитровъ.

Съ цинизма, присъщъ на масовитѣ тоталитарни доктрини отъ 20-тия вѣкъ, тѣй нарекламата се „народна“ власть внушаваше, че е дошла като резултатъ на народно, дори всенародно възстание, та дори, че била направила социалистическа революция - сжщо както „великата“ октомврийска, само че съ братска помощъ. Такива термини можеха да бждатъ героични за убийцитѣ и народнитѣ мъчителни, обособили се постепенно въ наследствена обезпечена въ всѣко отношение робовладелческа каста. За широкитѣ слоеве на народа бѣше ясно, че той е станалъ жертва на чуждо поробване. Бѣше фактически, ако не и формално, затрѣта една, споредъ думитѣ на Чърчилъ, стара европейска държава. За половинъ вѣкъ тази власть успѣ да съкрати и разсипе живота на нѣколко милиона българи и да разруши създаденитѣ отъ тѣхъ въ хилядолѣтията морални ценности. А изминалитѣ 50 години се оказа, че сж били единъ тежѣкъ робски периодъ за България, една наша трагична сдѣба. Ужаснитѣ послѣствия на тази трагедия, тази истинска всенародна трагедия, все още тегнатъ върху плещитѣ на народа. **Послѣствията ще тегнатъ догогава, докогато виновницитѣ за всичкитѣ наши нещастия, продължаватъ не само да се смѣтатъ за напълно невинни, но много отъ тѣхъ и като герои, все още оказватъ влияние въ всички области на нашия животъ.** Демократичнитѣ партии и движения се борятъ срещу негативнитѣ имъ действия, но ефектътъ още е незначителенъ.

Съ отварянето на досиетата се направи нѣщо!

Но анемичната реакция на обществото и особено на отговорнитѣ сдѣбни органи къмъ проблема за извършенитѣ престѣпления е нѣщо съвсемъ недостойно за една страна, имаща 65-годишна история като уважавана независима европейска правова държава.

Защо се започва по този начинъ? Какъвъ е смисълътъ да се търсятъ доносници, когато създателитѣ и виновницитѣ на тази насилствена система на доноси не само не се наказватъ, но не се и изобличаватъ. Създадена бѣ една система на доносничество, въ която може би всѣки 5-ти българинъ трѣбваше да шпионира и гоня за деянията на другитѣ четирима. Досиетата трѣбваше да се отворятъ и то много по-рано. Но нима има някой да не знае кой направи фактически България 16-та съветска република? Данте въ своя „Агъ“ постави Юда - предателятъ на Исуса, заедно съ предателятъ на своето отечество Брутъ и Касий въ мжкитѣ на вѣчното измръзване - закончани въ ледове. Кжде сж нашитѣ ленински юди? Идете въ кварталитѣ на голѣмия градъ или въ градчето или селото и ще намѣрите не малко хора, които поименно ще ви посочатъ кои организираха масовитѣ погроми срещу българитѣ (арести, интернирания, изселвания, убийства). Престѣпницитѣ сж все още между насъ.

Данте постави убийцитѣ да се давятъ вѣчно въ рѣка отъ кръвъ - убийцитѣ дори на единици! Цивилизованитѣ държави и до днесъ ги издирватъ и осъждатъ. Въ ГДР, кждето престѣпленията на германци срещу германци при комунистическия режимъ сж 1:1000, въ сравнение съ това, което стана у насъ, непрекъснато се осъждатъ убийцитѣ. Та малко ли бѣше това, което се извърши срещу българитѣ отъ 9. 9. 1944 до 10. 11. 1989 г.? Не единъ, не сто, а стотина хиляди убити въ буквалния смисълъ на думата. Нима това не е престѣпление срещу човѣчеството? Нима за това не трѣбва да се поеме отговорностъ отъ никой?! При това, на тѣзи издевателства бѣ подложенъ народъ на дър-

жава, въ която по времето на Царь Борис III правовият принцип бѣше максимата на проф. Асенъ Златаровъ „Дори и единъ невиненъ човѣкъ задъ решеткитѣ значи, че държавата не е правова.“

Азъ, незначителниятъ малък човѣкъ, но гражданинъ на моето отечество България си позволявамъ да попитамъ нашия държавно-административенъ и общественъ елитъ: „Толкова ли приоритетнитѣ проблеми сж Ви заангажирали, че не ви остава време да решите проблема за виновността на нарушителитѣ на най-основното човѣшко право - правото на животъ?“ Всичкитѣ цивилизовани държави, освободили се отъ тоталитарнитѣ режими и отъ тѣхнитѣ колаборанти, наказаха виновницитѣ.

Смѣтате ли вие които народътъ избра, за да го водите въ този сѣдбовенъ моментъ, че нашата нация, която въ 19 вѣкъ, по своето национално възраждане се издигна на висотата на идеалитѣ на великитѣ западни демокрации, трѣбва да преглътне мълчаливо ужаситѣ на единъ геноцидъ, извършенъ срещу нейнитѣ деца? Смѣтате ли че народъ, който повече отъ 1000 г. дава такива приноси за развитието на християнската култура и който въпрѣки ужаснитѣ катаклизми на двадесетия вѣкъ запази своитѣ демократични начала на управление и своитѣ правови конституционни принципи, нѣма право на правосѣдие?

Тукъ не става въпросъ за мѣсть.

Народътъ иска не отмѣщение! Народътъ иска правосѣдие! Но не като това на „народния сѣдъ“ след 1944 г.

И нека всички ние, независимо съ какъвъ цѣлтъ сме обазрени, да не забравяме една истина, многократно доказана отъ историята: **„Когато разумътъ и съвестта на народа се приспиватъ, чудовищата започватъ да вилнѣятъ.“**

Д-ръ Радославъ Нейковъ - Щутгардъ

Не питай какво отечеството е направило за тебъ, а какво ти си направило за отечеството

„Не е добъръ българинъ оня, който оставя брата си въ беда“

Трудни години преживѣва българскиятъ народъ. Преднамѣрено, съ престѣпно хладнокрѣвие червената номенклатура „отстъпвайки“ абсолютната си властъ създаде въ страната обстановка на стопански и политически хаос, на беззаконие и развихрена престѣпностъ. И всичко това съ една-единствена целъ - да заграби цѣлото национално богатство, създадено презъ изминалите 50 години съ труда, потѣта и сълзите на 9 милиона българи. Деветъ милиона създаваха, а го заграбиха 90 хиляди!

Нещо повече! Червената номенклатура освен националното богатство, присвои съ единъ безпозобенъ цинизъмъ и всички лични спестявания сбирани левъ по левъ за домъ, за покъщнина, за черни дни.

Чрезъ пирамиди, мафиотски банки и чрезъ изкуствено предизвикана хиперинфлация тя изпразни джобовете на цѣлъ народъ и изнесе въ чужбина окраденото. Такъвъ грабежъ никога не бѣше извършвалъ досега!

И така стигнахме до трагичното състояние, при което физическото оцѣлѣване на значителна частъ отъ народа е поставено подъ въпросъ.

Но въ времена на жестоки изпитания най-добритѣ българи, истинскитѣ роголюбци, болѣещитѣ за бждещето на нацията, винаги сж се притичали на помощъ. Тѣ неизменно сж протѣгали братска десница да подкрепятъ изпадналитѣ въ беда свои братя и сестри.

И сега има десетки и стотици примѣри въ това отношение. Българи отъ всички краища на свѣта събиратъ и изпращатъ помощи на нуждаеща се България. На първо мѣсто въ това отношение е Българскиятъ Националенъ Фронтъ съ центъръ Чикаго, САЩ, който чрезъ своя представителъ въ България г-нъ Гошо Спасовъ периодично изпраща средства за изпадналитѣ въ затруднение.

Г-жа Лиля Шмидтъ, българка отъ Германия, развива неуморна дейностъ по набирание на средства и доставка на храни и грехи.

Въ България честни хора, които развиватъ успешенъ бизнесъ и мислятъ национално, разтѣва

рять щедро кеситѣ си. Примѣръ за мнозина може да бжде г-нь Нешковъ отъ община Красно село, активенъ членъ на БДФ, който отъ много месеци поддържа пунктъ за раздаване на безплатна топла храна и хлѣбъ за социално слаби. Той представя и помещения и коли за всички мероприятия отъ този родъ.

Сърдечността на дарителитѣ, тѣхната деликатностъ и искрено внимание къмъ сжбата на изпадналитѣ въ временно затруднение, сж наистина трогателни. Тѣ не накърняватъ човѣшкото достойнство, не внушаватъ чувство за малоценностъ. Тъкмо напротивъ - повдигатъ самочувствието, като даватъ да се погразбере, че за национално мислещия животътъ на всеки българинъ е важенъ и необходимъ и той трѣбва да бжде съхраненъ заедно съ българската му вѣтра и свѣтоусещане.

Всички трѣбва да преминемъ презъ изпитанието достойно като влагаме силите си за изграждане на национално мощна България стѣпила здраво върху принципите на **социалната справедливостъ**. България, въ която ще има домъ, работа и просперитетъ за всѣки българин. Благотворителността е хубаво нѣщо, но още по-хубаво е обществото да се гради върху принципи осигуряващи достойно съществуване за всички. Така и само така България ще се превърне въ притегателенъ центъръ за всички българи по свѣта и всеки ще може съ чиста съвестъ и дълбоко вътрешно удовлетворение да казва:

Българинъ да се наричамъ
първа радостъ е за мене!

Иванъ Раленковъ

Милчо Спасовъ

Въ края на 1997 се състоя българо-руската конференция на тема „Има ли криза въ българо-руските отношения“. Едва ли участвувалитѣ въ нея руски пратеници сж били случайни. Затова едно отъ тѣхните изказвания, подбрано за цитатъ отъ в. „Дума“ (8 ноември 1997), звучи, меко казано, странно: „Отъ 119 години руско-българкитѣ отношения не сж били по-лоши отъ днешнитѣ“. Не можемъ да допуснемъ, че авторътъ на тѣзи думи, господинъ или другаръ, е така скандално незапознатъ съ общата ни история след 1878. Не единъ пжтъ дипломатическитѣ ни връзки сж били прекъсвани. Въ Първата свѣтвна война, като участници въ враждуващи помежду си коалиции, България и Русия директно воюватъ въ Добруджа и до река Сересъ. Следъ ноемврийския превратъ въ Пертоградъ презъ 1917 до 1934 нѣмаме дипломатически отношения съ Съветска Русия. Единъ отъ мотивитѣ за обявената ни на 5 септември 1944 война отъ СССР е твърдението, че България се държала „враждебно“, макаръ и безъ да е въ война (1941-1944). Сега излиза, че всички тѣзи политически и военни противопоставяния СА НИЩО въ сравнение съ днешното състояние на нашитѣ отношения.

Цитираното по-горе изявление не се отклонява отъ вѣковнитѣ имперски стереотипи на великорускитѣ идеолози. Дни следъ безпрецедентното единодушно приемане отъ българския парламентъ на декларацията за българо-руските отношения да твърдишъ, че тѣ никога не сж били по-лоши отъ днешнитѣ, не може да се приеме освенъ като **изопачаване на думитѣ**, добре познато ни отъ болшевишката практика въ последнитѣ десетилѣтия. Ако рускиятъ ни събеседникъ изразяваше съ точни слова интимната си мисль, тя би трѣбвало да гласи: **Отъ 119 години насамъ перспективитѣ на Русия да манипулира или да подчини България не сж били по-**

Въ пленъ на вѣковнитѣ руски съновидения

лоши отъ днешнитѣ! Стамболовъ е залавялъ и екзекутиралъ завербувани и изпратени отъ руския царизъмъ агенти, но за Петербургъ е оставала **перспективата** Юначниятъ български министъръ-председател да бжде елиминиранъ (както стана!). Български и руски войскови части сж се сражавали презъ 1916, но е съществувала **вероятността** българите да загубятъ войната и пакъ да се постигнатъ рускитѣ предначертания. До 1934 нѣмаме дипломатически отношения, но въ СССР се приютяватъ и обучаватъ около 3000 български комунисти, подчинени на коминтерна. Отъ началото на 20-те години подобни на тѣхъ подстрекаватъ къмъ бунтове, организиратъ засади и убийства, взривяватъ църкси. Въпрѣки че България не участвува въ войната срещу СССР, следъ 22 юни 1941 тя е прицелъ на неистова пропаганда, изпращатъ се парашутисти и подводничари, защото въ близка **перспектива** се вижда възможностъ за постигане на вѣковнитѣ руски мечти.

Накрая, подчинението на България на руския колосъ следъ 1944 се оказа нещо като **имунизация**. В резултатъ на нея преболедуването въ продължение на 45 години бѣше изключително тежко, но презъ 1989 **то приключи!** Днесъ имунизираниятъ български народъ, включително синоветѣ и внучитѣ на нѣкогашнитѣ руски хрантутеници, **единодушно и безапелационно** гласува за **равноправни приятелски отношения съ Русия**. Осъзнаването на този актъ отъ страна на нѣкои неспособни да осъвременятъ мисленето си руснаци ги прави нервни и неадекватни. За хора съ тѣхната нагласа това е крахъ на многовѣковнитѣ руски съновидения за включването на древната ни земя въ тѣхната имперска орбита.

Всѣщностъ нова България имъ подава приятелска ръжка. Дано отрезвели да я поематъ!

Изъ чуждия печатъ

Кърваво червено

„Черната книга на комунизма“, едно научно изследване въ 846 страници, **обвиняващо комунизма въ смъртта на 85 до 100 милиона хора**, стана най-много търсената книга въ Франция. Само въ четири седмици сж продадени 70 000 копия и второто издание е подъ печатъ. Но не е изненадващо за една страна, въ която все още има активна комунистическа партия, че не всички реакции сж били хвалебни.

Особено гразнецо за лѣвицата е намекътъ въ увода и заключението на „Черната книга“, че нѣма особена разлика между комунизъмъ и нацизмъ. Тѣзи глави на книгата, съставени отъ Стефанъ Куртоа, членъ на националния центъръ за научно изследване въ Парижъ, отбелязватъ, че масови убийства и тероръ сж съставна частъ на комунизма. Като бившъ Маоистъ и лѣвичаръ г-нъ Куртоа е добре запознатъ съ този материалъ.

Върѣкки че нѣкои не биха се съгласили съ броя на убититѣ презъ изминалитѣ 80 години следъ болшевишката революция, трудно е дори и за малко запознатитѣ съ престѣпленията на Сталинъ и Мао Тсе Тунгъ да отрекатъ приликата между комунизма и нацисткия тоталитаризъмъ. Но френската лѣвица не е за подценяване.

Социалистическиятъ министъръ-председателъ Лионель Жосиенъ, който има трима членове на ком. партия въ своя кабинетъ, заяви, че поради расисткитѣ си теории нацизмътъ е извратенъ по сжщностъ, докато комунизъмътъ не е. Лидерътъ на комунистическата партия въ Франция Роберъ Хю каза по радиото, че „по никакъвъ начинъ не може истинскитѣ идеи на комунизма - реалния хуманизъмъ - да се идентифициратъ съ това, което бѣ извършено въ негово име“ - нѣщо, което звучи неискрено, идващо отъ една партия, която чака до 1976 г. да признае Сталиновитѣ „крайности“.

Черната книга, явяваща се като първата свѣтловна равностѣтка съ комунизма, преценява, че тази идеология е взела живота на 45 до 72 милиона въ Китай, 20 милиона въ Съветския съюзъ, между 1.3 и 2.3 милиона в Камбоджа, 2 милиона въ Северна Корея, 1.4 милиона въ Африка, 1.5 милиона въ Афганистанъ, 1 милионъ въ Виетнамъ, 1 милионъ въ Източна Европа и 150 000 въ Южна Америка.

Презъ всичкитѣ тѣзи години лѣви интелектуалци се мъчеха да разграничатъ комунизма отъ престѣпленията извършени въ негово име. Тѣ не искаха да помрачатъ комунистическата утопична идея за равенство, едно разбиране доста различно отъ идеята за равни възможности, практикувана въ демократичния свѣтъ. Това, което **тѣзи интелектуалци не можаха да видятъ е, че „равенството“ бѣше само единъ пропаганденъ лозунгъ на едно политическо движение, чийто водачи не биха се задоволили съ нищо друго, освенъ абсолютна власть.**

И двамата - Ленинъ и Мао - се смѣтаха за богове, упълномощени да изковатъ човѣшката природа въ калпа на новия социалистически човѣкъ. За разлика, обектитѣ на тѣхнитѣ експерименти се смѣтаха за индивиди и следъ една дълга и кървава борба, комунистическиятъ партия започнаха да се отказватъ отъ своето начинание.

Историкътъ Ричардъ Пайсъ прави следното наблюдение: „Езикътъ на комунизма е по-добъръ отъ този на нацизма, но основната философия е сжща.“

Нѣкои срѣди въ Източна Европа предложиха сждебни процеси за бивши високопоставени комунисти или закони за забрана да взиматъ държавни служби. Въ нѣкои случаи това може да не е практично, но не би трѣбвало да попречи на сждебно преследване на тѣзи, които сж извършили престѣпления.

По-енергични сждебни действия ще помогнатъ да се изяснятъ исторически събития. И тази яснота, както въ случая съ Холокоста, е едно силно оръжие въ борбата противъ лъже-пророци, които днесъ се явяватъ по рѣбовитѣ на европейската политика.

Безъ тази осторожностъ и съ избледняването на споменитѣ въ течение на времето може да се изправимъ пакъ предъ наивни интелектуалци, които ще ни проповѣдватъ, че тѣхната идеологична алхимия може да роди нови утопии.

Срещу подобни опити една точна паметъ, подкрепена отъ такива документи като Черната книга, е най-добрата защита.

*Изъ The Wall Street Journal,
Monday, December 15, 1997*

„Хемъ го има, хемъ го нѣма!“

Отъ Кошуа Рубенцайнъ, Wall street Journal, October 29, 1997

Въ рецензията си за книгата „Комисарътъ изчезна“ отъ Давидъ Кингъ, авторътъ казва: „Година преди Джорджъ Оруелъ да напише своитѣ смразяващи мисли за диктатурата въ книгата си „1984“, Йосифъ Сталинъ бѣше вече разбралъ, че **„който контролира миналото, той рѣководи бѣджетето, който рѣководи настоящето, той контролира миналото“**. Обикновената цензура на преса и изкуство не дава дори и най-малка представа за конформизма, който Сталинъ наложи на Съветското общество и култура. „Комисарътъ изчезна“ (Holt-Metropolitan Books, 192 p., \$35) дава ясни трагични и въ нѣкои моменти комични доказателства за начина, по който диктаторътъ Сталинъ е манипулиралъ паметта на страната си.

Отъ Сталинъ можемъ да научимъ какъ да направимъ една снимка да лъже. Давидъ Кингъ е прекаралъ 30 години въ изследване на съветски фотографии поради тѣхното фалшифициране. Чрезъ тѣхъ авторътъ ни представя една визуална история на Сталиновия режимъ. Нѣкои отъ изображенията сѣ много известни. Напримѣръ Сталинъ имаше нужда да подсили твърдението си, че е определенъ за замѣстникъ на Ленинъ по времето, когато се явили слухове, че преди своята смъртъ Ленинъ е предупреждавалъ партията за сталиновия характеръ. Потокъ отъ фотографии трѣбвало да покажатъ двамата като добри другѣри.

Едно изображение, което представя Сталинъ и Ленинъ на почивка, седящи единъ до другъ, превърнато и въ скулптура, никога не е съществувало въ действителностъ.

Безкрайната суетностъ на Сталинъ е допринесла за неговата мания да контролира всичко. Г-нъ Кингъ е намѣрилъ първия му портретъ отъ 1902 г., на който той е написалъ върху лицето „Това нарисувано ухо показва, че художникътъ не разбира отъ анатомия“. Лицето на Сталинъ е било нашарено съ пѣпки отъ шарка, челото му е било ниско. Художникътъ и фотографътъ сѣ били инструктирани да правятъ лицето гладко и челото по-високо.

Да се представи Сталиновия ликъ по-добре е било много по-лесно, отколкото премахването на следитѣ отъ тѣзи, изпаднали въ немилостъ. Фотографии и портрети сѣ били подправяни или унищожавани следъ всѣка чистка. Фотографии на Ленинъ заедно съ Троцки, Бухаринъ, Зиновиевъ или Каменевъ сѣ били промѣняни или премахвани, за да не се вижда, че тѣзи революционери сѣ били близки на Ленинъ...

...Като четемъ „Комисарътъ изчезна“ не може да не се върнемъ пакъ къмъ „1984“. Пишейки въ 40-тѣ години, когато престижътъ на Сталинъ е билъ най-високъ, Оруелъ е представилъ тоталитаризма въ пълната му сжщностъ: **„Миналото е това, което се представя съ документи и спомени. Когато то се преобрази така, както е необходимо за момента, то новата версия става миналото и никакво друго минало не може да съществува“**.

Б.Р. Не ставаше ли това и въ комунистическа България?

Емигрантски спомени

Презъ октомври 1956 г. унгарскиятъ народъ възстана срещу поробителя. Мжже и жени показаха предъ свѣта, че искатъ свободно да решаватъ своята сжжба. Младежи и деца се борѣха срещу рускитѣ танкове, нахлули въ Будапеща. Напраздно се издигна тѣхниятъ зовъ за помощъ отъ запада. Само емигрантитѣ се отзоваха. Българскитѣ емигранти отъ лагера въ Триестъ - Италия, се наредиха рамо до рамо съ своитѣ братя унгарски емигранти и поискаха да отидатъ въ Унгария въ помощъ на народната революция. Но австрийското правителство не позволи минаванетоъ презъ Австрия. Унгарскитѣ емигранти слѣзоха отъ влака и поеха пѣтя презъ планинитѣ за Унгария.

Следъ катастрофата на този храбъръ народъ, емигранти отъ всички националности, начело съ директора на лагера Триестъ, положиха вѣнець за пагналитѣ борци за свобода. При тѣжното тържество, българското знаме се вѣеше, заедно съ унгарското и италианското.

Богъ да прости всички пагнали за свободата!

Богъ да прости и българския знаменосецъ Василь Динчевъ, оставилъ костюмѣ си въ гр. Бѣфало - САЩ, далечъ отъ Родината.

Ганчо Нанковъ - Рочестеръ, САЩ
и с. Изворъ Махла въ политѣ на Врѣшка чука

Драгомиръ Загорски | Живковитѣ мемоари

Смѣхътъ е здраве! Споредъ анализитѣ на г-рѣ Хазисонъ, децата се смѣятъ 400 пѣти на денъ, а възрастнитѣ само 2 до 4 пѣти дневно. Който се смѣе, ракъ не хваща - раковитѣ заболявания се дължатъ на нервни гразнения.

***

Вечерта на 18 юли 1997 година бѣхъ поканенъ за рожденъ денъ отъ съдържателя на единъ първокласенъ софийски ресторантъ. Седнахъ до младо семейство, познати отъ три лѣта. Рѣдко откривахъ живи приятели, поради отсъствието ми за 37 години отъ Родината.

Поздравихъ юбиляра съ бутилка шампанско, а семейството поднесе току-що издѣлата нова книга на пазаря „Мемоари“ отъ Тодоръ Живоковъ, съ пожеланиа да надмине годинитѣ му. Направи ми впечатление, че нито той, нито гоститѣ имаха лѣви разбирания и счетохъ подарѣка за весела шега. Иначе семейството бѣха културни хора - той търговецъ, владѣещъ нѣколко езика, а тя талантилива журналистка съ обаятеленъ чаръ. Ето защо подарѣкътъ ме изненада.

По съвпадение, на 18 юли се чествуваха 160 години отъ раждането на Василъ Левски и на пл. „Славейковъ“ бѣ отрупано съ негови портрети, както и новоиздѣлитѣ мемоари на Живоковъ. 18 юли е историческа дата. Въ 1868 г. на връхъ Бузлуджа загина Хаджи Димитъръ съ частъ отъ четницитѣ си, а на 18 юли 1925 г. издѣзе първиятъ томъ „Майнъ кампфъ“ отъ Хитлеръ. Вѣроятно мемоаритѣ на Живоковъ бѣха пуснати съ тенденция да се подчертаятъ: поета-бунтаръ (стр. 40) - три пѣти по-дължитѣ му водачи способности отъ тѣзи на фюрера (стр. 60) и героїствата на Живоковъ съ младата хвърковата работническа чета, писала лозунги срещу сградата на моторизираната полиция (стр. 62).

Стана ми весело и почнахъ да ровя изъ мемоаритѣ на стария правешки плѣхъ. Повтарялъ първо отгѣлене, но не пише въ мемоаритѣ си следъ колко години е преминалъ въ второ (стр. 23). Така използувахъ случая да развеселя компанията съ единъ вицъ:

Учителката хванала Иванчо за ухото и му викнала:

- Какъ не те е срамъ, едва си въ първо отгѣлене и вече цигара си запалил!

Намръщилъ се Иванчо и соннато отговорилъ:
- Да, пуша и Тодоръ Живоковъ е пушилъ въ първо отгѣлене...

- Спомнямъ си, спомнямъ си - отговорила старата учителка. - И Тодоръ Живоковъ пушеше въ първо отгѣлене, но той бѣше вече 20-годишенъ...

Атмосферата се нагрѣ. Чухме още нѣколко вица отъ присѣстващитѣ по адресъ на „правеш-

кия герой“ и за по-весело надникнахме въ мемоаритѣ му.

На 7 години пасалъ свине (стр. 22). Свинарчето сравнява селскостопанската продукция на страната съ тази на Австро-Унгария (стр. 25). На 26 стр. цитира Христо Смирненски, а на 28 вече коментира бацила на „Кох“, инфилтрати и каверни! На стр. 40 е отбелязано какъ баща му продава младъ, якъ и впрегатенъ волъ, за да изучи „телемо“!...

Още въ първитѣ младежки години той е въ марксистически крѣжкокъ, слуша разискванията, участва въ спороветѣ и открива, че ималъ даръ слово (стр. 45).

Единъ отъ компанията стана и се изсмѣ на гласъ: - Та нали го отстраняването му го слушахме какъ срѣча написанитѣ му речи! Отъ редоветѣ дотукъ става ясно, че сѣ писани отъ облагодетелствуванъ академикъ, филологъ, белетристъ, стопановедъ и стилистъ.

Може би колективъ отъ специалисти по съществени въпроси. Добави юбилярътъ. Вижте, на 13 години ималъ силна паметъ (стр. 48). На 17 рѣководи стачка, билъ въ стачния комитетъ (стр. 51). В прокуратурата казватъ съ учудване, че ималъ феноменална паметъ, просто не могли да го изхитрятъ (стр. 59).

Тази вечеръ надминахме децата, смѣхме се повече от 400 пѣти на вицове и мемоари. Многозначимо е да се отбележи, че необразованиятъ Живоковъ е запознатъ съ всички стопански, медицински, военни, финансови, политически и държавнически въпроси. Хвали Съветския съюзъ, посреща делегации, цѣлува се съ окупаторитѣ и малтретира турското население за откъсване на петвѣковното Отоманско владичество, безъ да помисли, че тогава е имало само единъ лагеръ въ Диаръ Бекиръ, и то извънъ границитѣ на Отечеството ни, а презъ руското робство въ повѣрената му отъ Москва република бѣха известни 60 концлагери, въ които ежедневно се избиваха съ колове, брадви или куршуми стотици противници на неговото управление.

Съ смѣхъ и много подигравки завърши добре организираната вечеря. Когато се раздѣляхме, юбилярътъ ми мушна незабелязано отъ журналистката книгата подъ мишницата за споменъ.

Останахъ вкѣщи самъ, пакъ разтворихъ мемоаритѣ. Много нерви изпокѣсахъ отъ лѣжитѣ, прилоша ми отъ хвалби и споредъ твърденията на докторъ Харисонъ, може да съмъ получилъ раково заболяване. Затова, скѣпни сънародници, избѣгвайте пропагандни комунистически книги и колкото може повече се смѣйте на хилядитѣ вицове срещу изедницитѣ, напратени отъ Москва.

Животъ, отгаденъ на рогината

Неотдавна излезе отъ печатъ книгата „Генералътъ отъ пехотата Иванъ Вълковъ“. Авторътъ Атанасъ Гърковъ хвърля светлина върху живота, дейността и трагичния край на един бележитъ воененъ и държавенъ ръководителъ.

Тази книга не можеше да не се появи. Генералъ Иванъ Вълковъ е историческа личностъ, играла важна роля въ най-новата ни история.

Авторътъ Атанасъ Гърковъ проследява жизнения пътъ на Иванъ Вълковъ отъ момче съ романтични мечти, стремителното му изкачване по спиралата на знанието и превръщането му въ ръководна фигура средъ офицеритѣ на младата ни армия. Книгата е единъ трезвъ и хронологиченъ разказъ както за живота на Ив. Вълковъ, така и за онези драматични събития, въ които той активно участва и чрезъ които свързва забинаги името си съ историята на нашия народъ. Читателътъ става съпричастенъ на възторжитѣ, разлюлѣли нашия народъ презъ Балканската война, опиянението на българския войникъ при превземането на Одринската крепостъ, съпреживѣва драматичнитѣ събития следъ Междусъюзническата и Първата свѣтловна война.

Чрезъ книгата читателътъ се потапя и въ събитията на тревожната и кървава 1923 г. Съ своята дейностъ (9 юни и 8 Септемврийските събития) генералъ Вълковъ успѣва да пресече опититѣ на чужди и враждебни сили да превърнатъ България въ предмостие на большевизма на Балканитѣ.

Книгата ще помогне на читателя да надникне по-дълбоко въ личността на Иванъ Вълковъ. Загъ натрапваниоля отъ дълги години отъ комунистическата пропаганда образъ на „народенъ врагъ“, на „реакционенъ воененъ и държавенъ геецъ“ ще откриемъ една чувствителна и мъдра натура, ще се докоснемъ до човѣколюбивото и неспокойно сърдце на единъ неуморенъ воененъ и държавенъ труженникъ и горещъ патриотъ. Авторътъ показва генерала въ истинската му светлина. Личността му е изчистена отъ наноситѣ на идеологическата и партийна пропаганда. Цѣлиятъ си животъ, своята неуморна дейностъ, своето дѣло генералътъ посвети безъ остатъкъ на България, на борбата за нейното обединение и добруване.

Огромни сж заслугите на Иванъ Вълковъ за възраждането и развитието на българската армия следъ Първата свѣтловна война. Съ пълно основание можемъ да го поставимъ въ първата редица на строителите на българскитѣ въоръжени сили, на онези, които напи́саха вълнуващи страници отъ нашата военна история. Последователно и методично авторътъ е разкрилъ многостранната дейностъ на генерала като воененъ командиръ и участникъ въ войнитѣ за обединение на разкъсаното ни отечество, като държавенъ ръководителъ и създателъ на закони, като реформаторъ и строителъ на войската ни, като пълномощенъ министъръ.

Книгата възстановѣва истината за живота и дѣлото на забележителния пълководецъ и държавникъ генералъ Иванъ Вълковъ.

Седмица на поробенитѣ народи въ Бъфало, САЩ

Както всѣка година, така и тази, въ САЩ се отпразднува седмицата на поробенитѣ народи. Особено тържествено бѣ чествуванъ този случай въ гр. Бъфало, щата Ню Йоркъ, кжде то за председателъ на комисията бѣ избранъ председателътъ на клона на БНФ, г-нъ Миро Герговъ. На проведенитѣ събрания и манифестация произнесоха слова редица представители на различнитѣ националности отъ Източна Европа, между които и г-нъ Миро Герговъ, издигайки гласъ срещу все още неликвидирания комунизъмъ. Чествуването намѣри широки отзвучи въ телевизията и пресата

County of Erie
Office of County Executive

Proclamation

City of Buffalo
Office of Mayor

Proclamation

Whereas, When our forefathers were founding our great nation, they envisioned a peaceful world with justice and the rule of law for all nations; and
Whereas, Since those founding years, the United States has guarded and promulgated these inalienable rights for our people and peoples in other lands who yearn to establish their own identity; and
Whereas, The greatest glory of a free-born people is to transmit that freedom to their own children and pursue all available avenues to facilitate such attainment for others; and
Whereas, The world has witnessed dramatic changes in some parts of Europe with the fall of the Soviet Russian empire, which fully exposed the bankruptcy of the Communist system; and
Whereas, The United States Congress in 1959, recognized the grave danger this corrupt system posed to the free world and has, in this spirit, passed unanimously Public Law 86/90 calling for not only the halt of further expansions but clearly acknowledging the rightful claims for all nations that lost their independence; and
Whereas, The visionary action of our Congress greatly facilitated the dramatic dissolution of the Soviet Union and gave birth to scores of free nations; and
Whereas, This monumental task is still in progress, as not all have tasted the blessings of freedom; and
NOW, THEREFORE, I, Dennis T. Gorski, Erie County Executive, and I, Anthony M. Masello, Mayor of the City of Buffalo, do hereby proclaim the week of July 13th through July 19th, Nineteen Hundred and Ninety-Seven as

"Captive Nations Week"

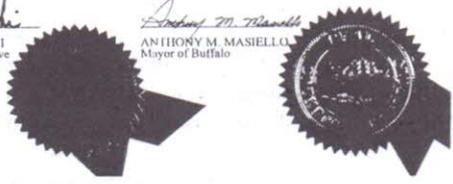
In this Majestic County of Erie, of the Great State of New York, the Empire State...

IN WITNESS WHEREOF, I have caused to be affixed the Seal of the County of Erie, this July, 1997.

IN WITNESS WHEREOF, I have caused to be affixed the Seal of the City of Buffalo, this July, 1997.

DENNIS T. GORSKI
Erie County Executive

ANTHONY M. MASIELLO
Mayor of Buffalo

Прокламация

Имайки предвидъ,

- че когато нашите предци основаха тази велика нация, те си представяха единъ миренъ святъ съ правосъдие и законность за всички нации и

тъй като въ тези начални години Съединените щати назоваха и издигаха тези неотменими права както за нашия народъ, така и хората въ други страни, които се стремятъ да установятъ свое самосъзнание и

- че величието на свободно родените хора е да завещаятъ тази свобода на своите деца и се стремятъ по всякакъв възможенъ начинъ да донесатъ тези постижения и на други и

- че светътъ бѣше свидетелъ на драматични промени въ някои части на Европа съ падането на съветско-руската империя, която ясно разкри провала на комунистическата система и

- че Конгресътъ на САЩ въ 1959 г. разпозна смъртната опасност, която тази корумпирана система представлява за света и въ този смисълъ прие единодушно закона 86/90, който апелира не само да се спре по-нататъшната експанзия на тази система, но и да признае ясно правата на всички нации, които загубиха своята независимост и

- че прозорливата дейност на нашия конгресъ спомогна много за разпадането на Съветския съюзъ и даде възможность за поражането на нови свободни нации и

- че тази монументална задача не е завършена, тъй като все още не всички сж опитали благословията на свободата

и затова

Аз, Денисъ Г. Горски, директоръ на областта Ири и аз, Антони М. Мазело, кметъ на градъ Бъфало, прокламираме седмицата отъ 13 до 19 юли 1997 за

„Седмица на поробените народи“

въ нашата великолѣпна областъ Ири на щата Ню Йоркъ

Посещения и срещи

На 25 декември 1997 г. председателът на софийската регионална организация на Българския Демократически форумъ г-нъ Богданъ Ангеловъ и председателът на организацията на БДФ въ гр. Нови Искъръ г-нъ Кирилъ Туджаровъ, придружени отъ представителя на Българския Националенъ Фронтъ (Инк) въ България г-нъ Г. Спасовъ направиха посещение въ дома му въ гр. Септември на ветерана на легионерското движение въ България г-нъ Илия Миневъ. Срещата премина въ топла дружеска атмосфера. На г-нъ Миневъ бѣха оставени храни и продукти, закупени съ средства събрани отъ г-нъ Туджаровъ. Също така му бѣха предадени продукти съ значителна по време трайност, изпратени отъ „Булгариенхилфе“ Германия чрезъ г-жа Лили Шмидтъ, за подпомагане на български граждани въ неравностойно социално положение.

Християнска благотворителност

Доц. г-р В. Борисова, председател на сгр. „Помощ за България“ въ разговоръ съ кмета на София г-нъ Ст. Софийански

1997 г. въ София - Деня на християнското семейство.

Съ присъствието си тържеството почетоха кметът на София г-нъ Стефанъ Софийански, зам.-кметът г-р Рангеловъ и други официални лица отъ районната община и службите „Социални грижи“.

Молебень отслужи Ставр. свещеникъ икономъ Николай Николовъ - председател на църковното настоятелство на храмъ „Успение Богородично“. Слово за случая произнесе председателът на софийската организация на БДФ Богданъ Ангеловъ.

Освенъ описаната социална придобивка Градската организация на БДФ проведе и друга помощна акция. Съ средства предоставени отъ инж. Ал. Дървогълски, г-р Ст. Паприкова, св. Йорданъ Вичевъ и г-нъ Петъръ Пастировъ отъ Българския националенъ фронтъ (Инк) Чикаго, САЩ, се раздаоха пакети съ продукти на социално слаби съмишленици.

БДФ събира помощи и ще продължи да организира най-различни благотворителни начинания, подпомаганъ отъ Бълг. Нац. Фронтъ (Имк), Чикаго, САЩ.

Стефанъ Чаневъ

Господата Петъръ Нешковъ - фирма „Нешмарк“, доц. Борисова, г-нъ Любень Димитровъ - зам. председател на БДФ и г-нъ Богданъ Ангеловъ - председател на соф. гр. орг. на БДФ

***

На 5 януари 1998 г. въ гр. Шуменъ се състоя среща между г-р Иванъ Дочевъ, Почетенъ Председател на Българския Националенъ Фронтъ (Инк) Чикаго, САЩ, и представителя на БНФ въ България г-нъ Г. Спасовъ.

Срещата премина въ делови разговори. Бѣха засегнати въпроси въ връзка съ отпечатване на третото издание на книгата „Шестъ десетилѣтия борба срещу комунизма за свободата на България“ съ авторъ г-р Иванъ Дочевъ, както и други въпроси, касаещи мѣстото и ролята на БНФ (Инк) въ изграждането на Нова Демократична България.

Писма отъ читателитѣ

До редакцията на сп. „Борба“

Драга редколегия,

Пиша Ви, за да Ви уведомя за моето желание да продължавамъ да получавамъ вашето списание, както досега. Нека да върваме въ България и нейното бждеще. И нека Богъ да е съ насъ!

Съ уважение: Константинъ Лазаровъ, Ню Йоркъ

***

Ув. редакция,

Уведомявамъ Ви, че съ голѣмо удоволствие ще получавамъ издаденото списание „Борба“.

Моятъ баща чакаше съ нетърпение получаването на списанието, но за съжаление почина. Той бѣше юристъ съ отнети права отъ комуниститѣ. Много бѣше страдалъ. Дядо ми бѣше голѣмъ адвокатъ въ Кюстендилъ - Григоръ Бояджийски. Почина презъ 1948 г., когато му отнеха всичко. Получи смъртоносенъ ударъ, когато арестуваха децата му.

Надѣвамъ се, че и презъ следващата година ще получавамъ „Борба“.

С поздравъ: инж. Бояджийска

***

Уважаеми господа,

Получихъ многоочакваното сп. „Борба“ - печатанъ прганъ на БНФ (Инк), Чикаго, САЩ - кн. 3 (1997 г.) преди седмица - **Благодаря Ви!** Мога да разпространя 10-15 броя отъ сп. „Борба“, средъ наши съидейници-антикомунисти-патриоти...

Аз лично жадувамъ денъ по-скоро да получа и прочета новия следващъ брой на „Борба“

За България!

Димитъръ Бутански, Коинаре

***

Здравейте издамели на сп. „Борба“!

Пожелавамъ на цѣлия творчески колективъ на сп. „Борба“ и тѣхнитѣ семейства весело отпразнуване на Коледнитѣ празници и посрещане на новата година да бждетѣ всички здрави.

Богъ да ви сължитствува въ работата на сп. „Борба“.

От бедния селски почитателъ и пенсионеръ - любителъ историкъ, самодеецъ художникъ и самодеецъ поетъ

Вѣло Георгиевъ Лечевъ, с. Лесидренъ, Ловешко

***

Уважаема редакция,

Честита Коледа!

Отъ сърдце желая на всички членове на БДФ и Ваши помощници много здраве, весела и спокойна Коледа!

Нека съ Божията помощ нашата упорита, последователна борба се увенчае съ успѣхъ и догодина се поздравимъ съ възстановена Търновска конституция и една истинска Демокрация!

Наздраве за Царя на българитѣ и България!

Ивелинъ Илиевъ - Аахенъ, Германия

***

Уважаеми г-нъ Спасовъ,

Обръщамъ се къмъ Васъ с голѣма молба. Научихъ отъ мои близки, че къмъ Васъ трѣбба да се обърна и тѣ ми дадоха и Вашия адресъ, за списанието „Борба“.

Много ми допада, защото съмъ симпатизантъ на Националния фронтъ и защитавамъ тѣзи идеи. Много ще бжда благодаренъ, ако ме абонирате, за да го получавамъ.

Ще очаквамъ съ нетърпение, за да го получавамъ.

Използвамъ повода, за да Ви честитя Коледа и предстоящитѣ Новогодишни празници. Желая Ви здраве, голѣмти и успехъ въ глѣлото, което вършите за народа, който ратува за тази идея.

Рангелъ Томовъ, С. Стряма, Пловдивско

***

Уважаема редакция,

До сега не можахъ да потвърдя желанието ми да получавамъ списание „Борба“

Списанието се много търси и аз го предавамъ отъ ржка на ржка, дори ме питатъ има ли ново, особено последния брой...

С уважение: Д. Стоиловъ

***

Уважаеми господа,

Възползвамъ се отъ случая при срещата ми съ уважаемата г-жа Лили Шмидъ да Ви пиша тѣзи нѣколко реда.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Благодаря Ви за изпратената отъ Васъ книга „60 години борба противъ комунизма за свободата на България“. Изразявамъ желанието на мои приятели, които желаятъ да получаватъ и те тази книга, какъ да стане това?

Ако е възможно, с желание ще стана абонатъ на Вашето списание „Борба“.
Оставямъ Ви 2 по 500 лева, за книгата, която ми изпратихте.

С искрени почитания Христо Стойновъ - Шуменъ

отъ Виена, Австрия

ВМРО - свобода или смъртъ!

Това не е само боенъ вѣкъ на революционери, но и най-скъпоценното съкровище, което ни завеща нашето близко минало. То е мисълта и убеждението на нашата нация, че безъ свобода нѣма животъ и че е по-добре да загинешъ, отколкото да носишъ отново робскиятъ окови. Тѣ ни обезличаватъ като народъ и спиратъ нашето развитие, гори и когато сж позлатени. Ето защо, отново зовемъ къмъ опомняне и твърдносьт! Нека пробудимъ въ всѣки единъ отъ насъ духа на легендарниятъ Ботевъ, Левски, Даме и Гоце, Александровъ, Дранговъ, Михайловъ и всѣки други, гали живота си предъ светия олтаръ на общото ни отечество България.

***

Честито Рождество Христово на всички сътрудници на сп. „Борба“ и Новата 1998 г. Пожелавамъ на всички кренку здраве и щастливи бжднини!

Отецъ Б. Георгиевъ, Индиана, САЩ

***

На всички българки патриоти - съмишленци по идеология и съратници въ списването на списание „Борба“ пожелаваме Весела Колега и Ч.Н. Година!

Милко и Елена Мушмови, Илинои, САЩ

***

Уважаеми Даме и Господа, съотечественици!

Весела Колега и Честита Новата 1998 год. Бждете живи, здрави и нѣкакъ си щастливи далечъ отъ Отецтвото - България.

Запазете силата и непокорностьта на Българския духъ въ името на доброто, истината и справедливостта!

Сем. Чакърви, Чепеларе

***

На всички членове на БНФ желая отъ сърдце и душа кренку здраве, щастие и дълъгъ животъ!

Да живѣе Царство България!

Да живѣе Царъ Симеонъ II!

Иванъ Витановъ, Калгари, Канада

***

До Борба - Бълг. Нац. Фронтъ

Пожелавамъ на всички членове на редакцията на „Борба“ добро здраве, богъръ духъ и успѣхъ!

Д-ръ Методи Кусевъ, Бълг. културно-просвѣтна и църковна община „Св. Иванъ Рилски“, Великобритания

***

Желая на всички радетели за България весела Колега и зимни празници

Д-р Нейков - Германия

***

Даѣ Боже презъ Новата година най-после милата ни Родина да получи Свободата си! Борбата ще продължи до пълна победа. За България!

Жеко Гоцевъ, Нью Йоркъ

ЦУС на БНФ и редакцията на списание „Борба“ благодарятъ най-сърдечно на всички, които изпратиха Колегни и Новогодишни поздравления!

Съобщение

По случай преизбирането на г-нъ Христо Ивановъ за председател на Макед. Патр. Орг. (МПО), ЦУС на БНФ изпрати поздравително писмо съ поцелания за възстановяване на дългогодишниятъ братски връзки между светѣ организации.

Г-нъ Христо Ивановъ въ отговора си поблагодари съ благопожелания за Нова Година и за Свободна и Независима Македония.

Нашата сила е справедливото гъло на нашата борба!

„Борба“ е издание на своитѣ читатели!

Близо половинъ векъ тѣ съ своитѣ помощи, гдето скромни, гдето щедри, подсигуриятъ неговото издаване.

Списание „Борба“ никога не е имало, нѣма днесъ, нѣма и да има „специални“ фондове, къмъ които да е ангажирано.

Това е нашата мощь! Това ни прави твърди и непреклонни въ перото ни!

Както бѣ оповестено, сп. „Борба“ ще бжде пращано само на тѣзи, които устно или писмено сж уведомили редакцията, че желаятъ да го получаватъ, както и на библиотеки, университети и центрове за информация.

Умоляватъ се тѣзи, които желаятъ да получаватъ списанието и не сж сторили това, да ни известятъ. За да се избѣгнатъ високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни отъ тѣзи въ съответната страна, помощи могатъ да се изпращатъ:

Въ левове - до Гошо Спасовъ, ул. „Алабак“ 21, Бѣлово, България

Въ канадски долари - Dr Angel Todoroff, 11 Woodward Ave, Brampton, Ont. L6V 1J9, Canada

Въ австралийски долари - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

Въ щатски долари - „Borba“, P.O. Box 46250, Chicago, Il. 60646, USA.

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Важно!

За да има възможность редакцията да обработи постѣпващитѣ за отпечатване въ брой 2 на сп. „Борба“ материали, молимъ същитѣ да бждатъ изпратени, щото крайната дата на получаването имъ или въ представителството въ България или въ редакцията въ Чикаго да бжде 30 априль 1998 г. Полученитѣ съ закъснение материали ще бждатъ рецензирани и селектирани за брой 2 на списанието, ако не сж свързани съ изискванетоъ нуждитѣ на момента и не сж загубили актуалността си.

Поради голѣмия интересъ къмъ книгата на г-ръ Иванъ Дочевъ „Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България“, се наложи тя да бжде преиздадена за трети пѣтъ. Първото издание на български езикъ е отпечатано въ Ню Йоркъ презъ 1993 г. Второто въ Пловдивъ презъ 1995 г. и третото въ София презъ 1998 г.

В около 280 страници г-ръ Иванъ Дочевъ е успѣлъ да обхване периода отъ 1930 г. до наши дни, в който периодъ комуниститѣ сж подготвили и осъществили заграбването на политическата власть въ България. С вѣщината на страниценъ наблюдателъ и участникъ въ събитията г-ръ Дочевъ проследява четиридесетъ и петгодишната тирания, на която е билъ подложенъ българскиятъ народъ, борбите му срещу нея, жертвитѣ на комунистическия тероръ, десети ноември 1989 г. и изискванията, на новото време за възстановяване на Родината ни отъ комунистическата разруха.

Направенитѣ заявки за покупка на книгата предъ представителството на БНФ въ България на адресъ: Гошо Петровъ Спасовъ, „Алабакъ“ 21, Бѣлово 4470, ще бждатъ изпълнени по реда на постѣпванетоъ им. При изпращане на суми съ пощенски записъ изрично да се упоменава, че сумата се отнася за покупка на книгата „Шестъ десетилѣтия...“ Цената на книгата за България е 2800 лв. безъ пощенскитѣ разноски. За чужбина - \$20 съ пощенскитѣ разноски.

***

Наскоро ще излезе книгата „Имало ли е фашизмъ въ България“ - избрана публицистика отъ Милчо Спасовъ. Статии и очерци, печатани следъ 1989 г. въ в. „Демокрация“, „АНТИ“, „Българска корона“, „Литературенъ форумъ“, „Борба“, „Истина“ и др. За по-подробна информация се отнасятѣ къмъ Представителството на сп. „Борба“ въ България.

Никога не ще забравим!

До списание „Борба“, органъ на БНФ

Уважаеми господа,

Преди 10 ноември 1989 г. бѣхъ яростенъ опозиционеръ на варварската терористическа комунистическа партия и активенъ членъ на „Независимото г-во за защита правата на човѣка“ - г-нъ Илия Миневъ, съ седалище градъ Септември. Едно отъ мѣроприятията ни презъ августъ 1988 бѣ посещение то ни съ Илия Миневъ, Цеко Цековъ и групи при интернирания нашъ членъ въ с. Михалково, Смолянски окръгъ, г-нъ Едуардъ Геновъ, кждето вечерята ДС ни хвана въ моята кола. При разпита ни съблякога голи за поредното обискиране и колата ми претърсена. Въ нея намѣриха моето „Обрщение къмъ българския народъ“ до западнитѣ радиостанции. Съгласно мотивѣ идеологически и политически убеждения презъ 1975 г. при поредното ми задържане въ нар. милиция - гр. Банкя, казахъ на водещия разпита младши лейтенантъ Стоянъ Бѣлчевъ, че „цѣлата ви социалистическа система е мошеническа“ и по етапенъ редъ бѣхъ закаранъ въ VII столично управление на МВР, кждето престояхъ 40 дни, дневно само на филийка хлѣбъ и вода. Следъ това бѣхъ отведенъ въ централния затворъ и осжденъ въ „името на народа“ на 10 (десетъ) месеца затворъ, а на 6 августъ 1989 г. бѣхъ пребитъ отъ бой, вързанъ и закопчанъ съ белезници, отъ комуниста-циганинъ старшина Йорданъ Благоевъ Петровъ и оставенъ въ безсъзнание повече отъ 30 минути.

Но защо бѣхъ опозиционеръ на тази партия? Презъ 1948 г. садиститѣ терористи убиха гѣдо ми Видинъ Николовъ Ангеловъ - собственика на хотелъ-ресторантъ „Еделвайс“, а баща ми Евтимъ Виденовъ Николовъ бѣ изпратенъ безъ съдъ и присѣда въ концентрационния лагеръ до с. Гиченъ, Никополска община.

Ето и списъка на видни граждани отъ община „Банкя“, безследно изчезнали и убити отъ червенитѣ тираны подъ „мждротото ржководство“ на Тодоръ Живковъ и Мирчо Спасовъ следъ най-черната гата въ историята на България 9 септ. 1944. Тѣ сж били езекутирани по най-варварски начинъ съ лопати и гървета и хвърлени, нѣкои полуживи, въ специално изкопана яма:

1. Сотиръ Благоевъ Митовъ - началникъ пожарна служба, баща на Дим. Сторировъ
2. Димитъръ Сотировъ Благоевъ - инспекторъ по търговията
3. Исакъ Панайотовъ - свещеник
4. Мирчо Ивановъ Петров - собственикъ на фурна
5. Чочо Ивановъ Петровъ - собственикъ на фурна
6. Стефанъ Петровъ Йордановъ
7. Янаки Велевъ Илиевъ
8. Иванъ Василевъ Мариновъ - зетъ на Атанасъ Калчевъ
9. Атанасъ Митровъ Калчевъ
10. Димитъръ Цановъ Мутафчиевъ
11. Григоръ Костовъ Малиновъ - кметъ на общината
12. Видинъ Николовъ Ангеловъ - собственикъ на хотелъ-ресторантъ „Еделвайс“, убитъ по най-звѣрски начинъ презъ 1948 г.

6 септ. 1997

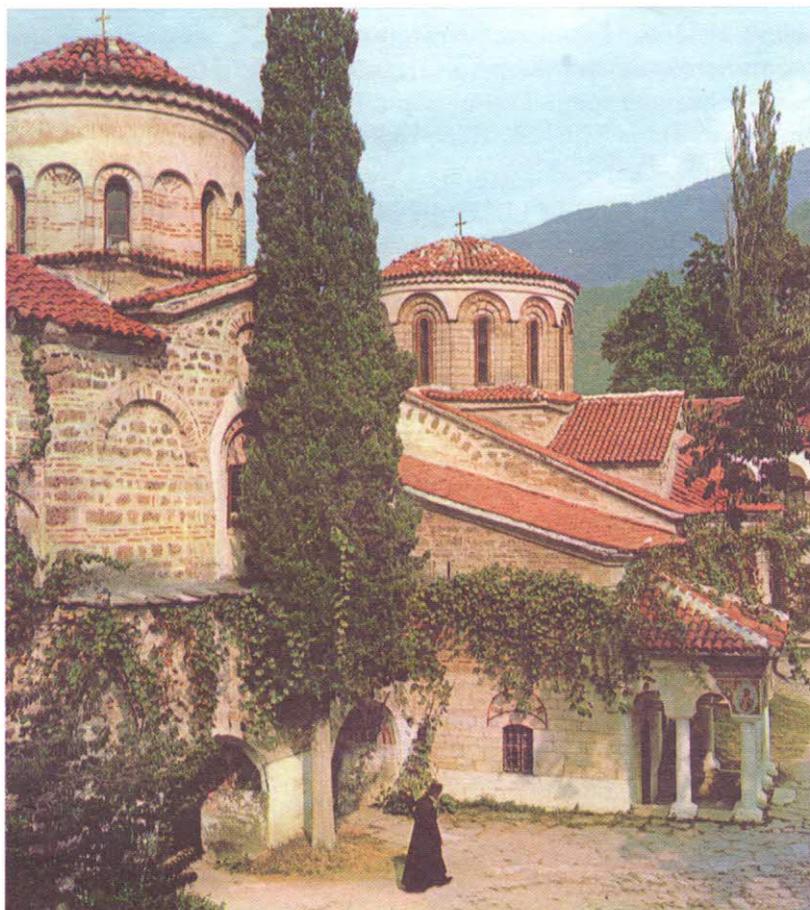
Съобщава: Н. Виденовъ - председател на Съюза на репресиранитѣ,
общ. Банкя

Никога не ще простим!

БЪРБА

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Крепители на българския духъ
Бачковски манастиръ (1083 г.)

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отечество О.О.Д.